LORI HERTER

De ce ai fugit de dragostea mea?

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Contrar obiceiului său, Blake Rawlins sosi foarte devreme la birou în dimineața aceea. La opt și cincisprezece minute fix ușile ascensorului se deschideau la etajul patruzeci și trei al impozantei clădiri Waterfront, situată chiar în centrul orașului Chicago. Gestiunea, administrația și contabilitatea ocupau întreg etajul.

Vicepreședintele companiei, Don Edward, sosise deja. Era un bărbat la patruzeci de ani care chelise prematur.

- Ai sosit devreme, remarcă el zâmbind.

- Astăzi este o excepție! răspunse Blake arătându-i cutia legată cu panglică pe care o purta sub braț.

- O ! Ai dreptate... Uitasem de...

Își deschise agenda.

- Ce bine că i-am cerut soției să cumpere un parfum. Și tu, Blake, ce cadou îi faci Pamelei?

- Sssst! E secret!

Don izbucni în râs.

- În cazul ăsta, nu insist. Mergem să-i punem cadourile pe birou?

- E o idee bună, răspunse Blake dându-și pe spate, cu o mișcare a capului, părul blond și des.

Cei doi bărbați se îndreptară spre ușa pe care o plăcuță de cupru gravată indica: Ed Muncie, Director financiar.

Pamela ocupa biroul lui Ed Muncie, titularul de drept. În urmă cu câteva luni, din cauza unui infarct grav, acesta își părăsise temporar postul, în locul său fiind numită interimar Pamela.

Blake se opri o clipă în prag pentru a examina, cu un zâmbet un pic ironic, încăperea mare cu tapet din pânză bej. O mochetă groasă, maro-deschis, acoperea podeaua. Singura decorație care împodobea acest birou auster era o acuarelă abstractă, reprezentând zgârie norii orașului, văzuți din depărtare.

Blake făcu câțiva pași și se opri în fața biroului din tec lăcuit.

- E ordonată ca robot! murmură el printre dinți.

În afara celor două telefoane și a agendei din piele, nu se afla nimic pe birou. Nici măcar o hârtie sau un creion, și bineînțeles, nici vorbă de ojă. Nici chiar o fotografie...

Un suspin de ușurare ieși din pieptul lui Blake. În ultimii ani urmărise pas cu pas transformarea Pamelei Westbrook.

Tânăra universitară vibrantă, pasionată, debordând de viață, de feminitate și de voioșie, devenise încetul cu încetul o femeie de afaceri americană tipică: dură, rece, gândindu-se doar la propria carieră.

Acum Pamela se îmbrăca doar cu taioare gri, sobre, lipsite de fantezie. În fond, pentru a-și completa panoplia de cadru superior la feminin îi mai lipsea doar o pereche de ochelari...care nu va întârzia să-și facă apariția, gândi Blake cinic.

De ce se schimbase atât de mult? Pentru că în viața ei nu mai era loc decât pentru Waterfront? Sau poate...din cauza lui?

Se trezi, adus brusc la realitate de întrebarea lui Don:

- Dar ce i-ai cumpărat? Haide, spune-mi!

- E secret, repetă Blake străduindu-se să râdă.

Un râs care sună fals...

- O surpriză, adăugă.

Don încruntă din sprâncene.

- Tu și glumele tale! Ce-ai mai scornit ca s-o scoți din sărite pe Pamela?

- O să vezi imediat.

- Crezi că o să-i placă cadoul pe care i l-ai luat? întrebă Don, neîncrezător.

- Cine știe?

Cu siguranță avea să se enerveze când va deschide cadoul din partea lui Blake...și era exact ceea ce el dorea.

***

Ieșind din gară, Pamela Westbrook, îmbrăcată într-unul din eternele sale taioare gri, se uită la ceas. Întârziase.

Sări în autobuzul care o lăsa în fiecare dimineață în fața clădirii companiei Waterfront, strângând mai tare diplomatul din piele cu încuietoarea sa cifrată. Nu conținea ceva important, dar potrivit cărții care devenise Biblia sa, acest accesoriu o individualiza perfect pe proprietara sa în sferele superioare ale lumii afacerilor. Iar Pamela urma cu sfințenie toate sfaturile acestei cărți, intitulate: „Ce trebuie să știe orice femeie care dorește o carieră.“ Astfel, din capitolul trei învățase că taiorul clasic și cămașa albă erau indispensabile pentru a reuși.

Trebuise să recunoască că toate aceste sfaturi erau eficiente. În mai puțin de șase luni, când Ed Muncie va ieși în mod oficial la pensie, va fi cu siguranță numită în locul său.

Pamela Westbrook, director financiar al companiei Waterfront. Ce bine suna! Ar fi pentru prima oară când o femeie ar deține un post de o asemenea importanță în această companie.

Fusese angajată la Waterfront imediat ce-și terminase studiile de gestiune și contabilitate. Pe vremea aceea era o victimă a modei și-i plăceau culorile vii. Dar pe vremea aceea era doar secretară. Apoi urcase treaptă cu treaptă, acumulând cunoștințe.

În curând va atinge un vârf la care nici măcar n-ar fi îndrăznit să viseze cu cinci ani în urmă, când șeful de personal de la Waterfront îi spusese să se prezinte la serviciu începând de luni.

O femeie director financiar la douăzeci și opt de ani!

Nu-i venea să creadă, chiar dacă uneori i se părea că are mai mult de douăzeci și opt de ani.

Mușcându-și buza de jos, verifică dacă părul era în ordine. Părul său castaniu închis, era tăiat scurt, cu breton, într-o coafură simplă, ușor de întreținut. Tot potrivit sfaturilor din cartea „Ce trebuie să știe orice femeie care dorește o carieră."

Când își tăiase părul, Blake își ieșise din fire.

- Parcă semeni cu domnișoara bătrână care-mi preda engleza la colegiu!

Observația lui încă o durea. Să însemne asta oare că mai avea încă puterea s-o atingă cu ceva?

Ce o fi pus la cale pentru aniversarea mea? se întreba ea. Cu siguranță o farsă de prost gust...

Era un obicei la Waterfront ca fiecare angajat să-și sărbătorească ziua de naștere, iar Pamela știa că avea să descopere pe birou în acea dimineață câteva cadouri și numeroase felicitări.

Blake ar fi fost capabil să-i aleagă o felicitare de un gust îndoielnic, se gândi ea; iar ceilalți vor considera asta amuzant....Va trebui să-mi păstrez calmul cu orice preț...

Chiar dacă toată lumea era de acord că Blake avea un simț al umorului foarte dezvoltat, Pamela nu împărtășea această părere. Considera că mai în toate cazurile glumele sale erau deplasate și de-a dreptul prostești atunci când ea era ținta lor.

La treizeci și doi de ani Blake era deja vicepreședintele departamentului comercial care ocupa întreg etajul patruzeci și patru, deasupra contabilității. Era neîndoielnic că avea să devină într-o zi președintele-director general al companiei, mai ales că era nepotul lui Herb Muldaur, care o conducea în prezent. Acesta din urmă deținea de altfel mai mult de jumătate din acțiunile companiei și n-avea copii. Blake fiind moștenitorul său, urma să fie și succesorul său în fruntea Waterfrontului.

Pamela intră într-unul dintre ascensoare.

Peste câteva momente ajunsese deja la etajul patruzeci și trei și se îndrepta spre biroul ei.

- La mulți ani!

Urări vesele o întâmpinară la intrare. Printre cei care o așteptaseră se număra și Blake, pe care îl observă imediat dar pe care se decise să nu-l bage în seamă. Ceea ce era foarte dificil, pentru că privirile îi erau irezistibil atrase spre el. Ce frumos era, cu umerii săi largi, cu coapsele înguste, cu mișcările rapide dar în același timp nonșalante...Cu alura sa de sportiv, relaxat și sigur de sine, era întruchiparea seducției.

- Bună ziua! îi salută ea pe toți, apropiindu-se zâmbitoare de cadouri și de felicitări.

- O, ce răsfățată sunt...!

- Ai făcut cumva vreun efort să te îmbraci special pentru această zi? o ironiză Blake.

Pamela se ridică, încruntând din sprâncene.

- E îmbrăcată ca de obicei, spuse Don, care era mereu cu capul în nori.

- O, nu! exclamă Blake sarcastic. Astăzi și-a pus un ac de cravată.

Gulerul cămășii sale de mătase albă era într-adevăr prins cu un ac de aur pe care era montată o perlă fină – un cadou din partea lui John Holloway, cu care se vedea de câteva luni.

- Foarte frumos, comentă vicepreședintele pe același ton batjocoritor. Ar trebui să mi-l împrumuți din când în când. S-ar potrivi foarte bine la cravatele mele albastre.

Pamela începu să citească felicitările, fără să-i răspundă.

- E adevărat că ai fost răsfățată astăzi, interveni Diane, tânăra sa secretară.

Pentru că acum Pamela avea chiar și o secretară.

- O, da!...a fost răsfățată, repetă Blake, ca un ecou.

O privea batjocoritor, aplecat într-o parte. Pamela își ridică ochii spre el și, incapabilă să-i susțină privirea răutăcioasă a ochilor săi verzi ca smaraldul, își întoarse brusc privirea în altă parte.

- Ar trebui să deschizi cadourile, sugeră Don.

Erau trei cadouri pe birou. Era ușor de ghicit din partea cui erau. Unul trebuia să fie din partea lui Don, superiorul său direct. Al doilea, cel mai probabil din partea Dianei. Cât despre cel de-al treilea, putea să jure că era vorba de o glumă din partea lui Blake.

Deschise mai întâi cadoul din partea lui Don și descoperi un parfum franțuzesc.

- O, Don! Mulțumesc! exclamă ea, încântată.

Blake ridică din umeri.

- Pamela nu mai folosește parfumurile, Don. O femeie cu funcția ei emană parfumul colanelor de

cifre și al dosarelor groase... În mediile profesioniste parfumurile florale nu sunt iubite...

- Mă parfumez întotdeauna când ies seara în oraș! protestă ea roșind.

Diane îi făcuse cadou un pachet de ceai englezesc iar Pamela îi mulțumi călduros.

Aha, se parfumează seara? gândea Blake fără entuziasm. Și pentru cine, mă rog? Pentru acel Holloway? Doamne, ce risipă! Un tip care pare mereu să sufere de o sinuzită cronică și care este cu siguranță incapabil să facă diferența între mirosul grajdurilor și un parfum de iasomie!

Pamela întorcea acum pe toate părțile cadoul din partea lui. Întârzia cât de mult se putea momentul deschiderii lui, atât era de convinsă că era vorba de o farsă de prost gust... Și mai știa că toți așteptau cu nerăbdare să se decidă o dată să desfacă hârtia în culori vii care-l învelea.

- Mai repede! exclamă Blake. Deschide-l! Știi doar că trebuie să ne întoarcem toți la treburile noastre...

Cu un oftat, Pamela se supuse și descoperi un tricou din bumbac negru pe care erau imprimate litere mari și albe, exact la nivelul sânilor:

- „În afară de asta"... citi ea încet....

Mai jos era scris cu litere mai mici: „mai are și geniu".

Toată lumea izbucni în râs și Pamela deveni stacojie.

- Ei, bine... mulțumesc pentru compliment, Blake, spuse ea sec.

- Lui Blake nu-i lipsește simțul umorului, comentă Don.

Don își privi ceasul.

- Am câteva întâlniri importante în dimineața asta. V-am lăsat! Nu uita că astăzi luăm prânzul toți, Pamela, la doisprezece și jumătate! Secretara mea ne-a rezervat o masă la restaurant.

Don dăduse semnal de plecare. După cinci minute, rămasă în sfârșit singură, Pamela aruncă mânioasă tricoul într-unul din sertare.

Chiar că exagera! se gândea furioasă. Dacă mai face câteva glume de genul ăsta îmi va distruge imaginea pe care mi-am impus-o atât de greu!

De fapt, scopul ei era să ajungă într-o zi vicepreședinte al Departamentului gestiune, administrație și contabilitate, în ziua în care Don va ieși la pensie. Și pentru asta trebuia să uite că este femeie...Și în loc s-o ajute, Blake nu contenea să-i pună bețe în roate. De exemplu, deseori după ce se întorcea din pauza de masă i se întâmpla să găsească un trandafir pe birou.

- Blake l-a adus, o informa Diane.

- Nu mai vreau! țipa Pamela. Uite, Diane, ia-l tu.

Cartea sa de căpătâi preciza foarte clar că femeile care vor să ajungă în conducerea superioară trebuia să interzică apariția buchetelor pe biroul lor, dacă nu vroiau să rămână la stadiul de secretare. Florile însemnau feminitate, adică frivolitate...Biroul unei femeie care vroia să reușească trebuia să fie la fel de curat și de ordonat ca cel al colegilor săi, bărbați.

Oftând, Pamela luă un teanc de foi, un creion și se puse pe treabă.

Dar astăzi avea mintea în altă parte... Îi era imposibil să se concentreze. Era ciudat cum de-i revenea acum în minte prima sa zi de muncă la Waterfront, în cele mai mici detalii. Ed Muncie o prezentase tuturor colegilor, terminând cu departamentul comercial, unde făcuse cunoștință cu Blake. În acel moment se simțise dezarmată… Era pentru prima oară când întâlnea un bărbat atât de simpatic și de seducător.

Pe vremea aceea avea părul lung și se îmbrăca foarte feminin. Și Blake păruse atras de ea... Ceea ce nu era ieșit din comun, pentru că observase pe urmă că ieșea cu toate tipurile de femei, înalte sau micuțe.

O dată sau de două ori o invitase la prânz. Apoi au început să iasă seara, din ce în ce mai des. Și într-o zi, o sărutase. Atunci a simțit că și-a pierdut capul. Lipindu-se de el, îl strânsese în brațe, sărutându-l la rândul ei cu o înfocare nebunească. Blake o strânsese pasional ca și cum ea era singura femeie de pe lume care conta pentru el.

După acel episod, timp de câteva săptămâni, sărutările lor deveniseră din ce în ce mai pasionale. Iar Blake vrusese să meargă mai departe, și probabil că n-ar fi avut curajul să-l refuze... În orice caz, într-o sâmbătă seara – da, era o sâmbătă, n-o să uite niciodată – o sărutase mai pasional ca niciodată.

- O, Pamela! îi murmurase. Am atâta nevoie de tine... te doresc atât de mult...

Oprindu-se, păru să-și vină în fire și dintr-o dată o respinsese.

- E târziu, îi spusese. Te conduc acasă.

- Nu este chiat atât de târziu... protestase ea.

- E timpul să te întorci acasă, spusese el pe un ton ce nu admitea replică.

O condusese până la ușă.

- Adio, Pamela!

I se păruse ciudat modul în care se despărțiseră. O sărutase îndelung înainte de a pleca, ca de obicei. Și a

doua zi de dimineață nu o sunase, așa cum făcea de obicei. Pamela rămăsese însă întreaga zi lângă telefon...

Luni, la birou, o tratase cu o răceală de neînțeles, evitând-o chiar. Nu îndrăznise să-i ceară vreo explicație. Dar peste opt zile, când îl zărise la brațul unei blonde simpatice, înțelesese că totul se terminase.

De ce pusese capăt atât de brusc relației? Rămăsese un mister și orgoliul o împiedicase să-i vorbească deschis. Îndrăgostită nebunește de el, suferise incredibil de mult. Dacă ar fi putut, s-ar fi ascuns într-un colț să-și plângă dragostea neîmplinită. Dar trebuia să lucreze și reușise să păstreze foarte bine aparențele în fața colegilor.

Îl văzuse de câteva ori pe Blake în compania blondei, apoi în cea a unei roșcate voluptuoase, căreia îi urmase o frumusețe brună.

Era oare un seducător care se plictisea rapid de cuceririle sale? Reprezentase oare doar un simplu nume pe lista lungă a femeilor pe care le sedusese? Asta era, în orice caz, concluzia la care ajunsese. Încercând să-l uite pe Blake, se îngropase în muncă. Încetul cu încetul își înlocuise garderoba la modă cu taioare gri de un clasicism dezolant.

Trecuseră luni și apoi ani... Pamela devenise un adevărat șoricel gri, cum îi spune uneori Blake glumind. Iar viața ei era la fel de gri ca îmbrăcămintea pe care o purta.

În urmă cu câtva timp observase însă că ceva se schimbase în comportamentul lui Blake față de ea. Ieșea în continuare cu tot felul de fete, dar părea să-și aducă aminte că Pamela exista. N-o mai ignora. Dimpotrivă, râdea de ea, uneori crud. Era ținta tuturor glumelor sale, aproape întotdeauna de un gust îndoielnic, și simțea cum dragostea pentru el se transforma în ură.

Sunetul telefonului o făcu să tresară. Ridică receptorul.

- Alo?

- Pamela? John la telefon.

- O! Bună, John!

- Ieșim împreună diseară, nu?

- Bineînțeles.

- Trec să te iau de la birou la șase și jumătate? E bine așa?

- Perfect.

- La mulți ani, Pamela!

- Mulțumesc!

Ezită câteva secunde.

- Nu e mai bine să treci pe la mine mai târziu? propuse ea. Aș putea să mă schimb...

- Locuiești prea departe. De ce să facem atâta efort? Sunt sigur că arăți perfect.

- Ok, foarte bine, răspunse ea un pic dezamăgită.

Ar fi avut chef să scape de taior și să se îmbrace mai feminin. Dar se pare că John n-avea nici un chef să se deplaseze la periferia îndepărtată unde ea își închiriase un apartament confortabil.

- Pe curând, Pamela!

- Pe curând!

Puse receptorul jos când un râset scurt și ironic o făcu să-și ridice privirea. Blake era în pragul ușii.

- Ieși diseară? o înțepă el. Cred că ești încântată de vreme ce te gândești să te schimbi!

- John m-a invitat la cină pentru a sărbători ziua mea de naștere.

- Da?

- Vrea să mă ducă la noul restaurant franțuzesc care tocmai s-a deschis pe strada Ohio.

- Ce gest măreț! Se spune că este un restaurant foarte scump.

- John câștigă bine.

- Și el se gândește doar la muncă! Mereu în costumul ăla gri... Vă potriviți bine, voi doi!

Blake se întâlnise de mai multe ori cu John în timp ce acesta o aştepta pe Pamela la sfârşitul programului. Şi fără nici un motiv, de vreme ce abia îl cunoştea, începuse să se ia de cavalerul supus al Pamelei.

- Ce vrei? îl întrebă ea cu răceală.

- Ai de gând să-ţi petrecei toată dimineaţa în birou?

- Păi... da.

- N-ai nici o întâlnire?

Pamela îşi consultă agenda.

- Nu, în dimineaţa asta nu. De ce?

- Aştept pe cineva şi aş vrea să vă fac cunoştinţă. Soseşte într-o oră.

- Perfect. Cine este?

- O să fac atunci prezentările cum se cuvine.

- Perfect, repetă ea indiferentă.

Se întâmpla deseori ca Blake sau Don să dorească să-i prezinte anumiţi clienţi.

După ce Blake plecă, se cufundă din nou în studiul ultimelor date furnizate de computer. Muncea de zor când Blake reveni.

- Pamela? El este domnul despre care îţi vorbeam.

Pamela se ridică. Un tânăr de aproximativ douăzeci de ani intră în birou. Era îmbrăcat, la fel ca Blake, într-un costum elegant din trei piese. Îşi puse geanta pe birou şi-i întinse mâna.

- Domnișoara Westbrook? Bună ziua!

Se înclină, după care adăugă:

- Mă cheamă Bob. Am venit să vă cânt cu ocazia zilei de naștere!

Pamela ridică uimită sprâncenele și privi întrebător spre Blake, care părea să se distreze de minune.

Bob deschise geanta și scoase un casetofon sofisticat, apăsă un buton și celebra melodie „La mulți ani“, cântată la vioară răsună în încăpere…

Bob interpretă prima strofă. Avea o voce plăcută, dar Pamela vroia ca această comedie să se termine cât mai rapid, mai ales că la ușă începuseră să se adune curioși.

Ritmul muzicii se schimbă brusc. Se adăugase ritmul unei baterii și totul deveni languros, aproape o melodie de dansat în doi.

Cântărețul se contorsiona în cadența muzicii, din ce în ce mai lasciv. Mișcându-se, își desfăcu cravata și o aruncă cu un gest studiat în direcția Pamelei, care se îngălbeni.

Nu, nu era posibil așa ceva! își spunea înspăimântată. Un striper!

Blake o să mi-o plătească, își promise Pamela în gând, strângând pumnii.

Bob continua să se miște, dezbrăcându-se pe rând de vest, de cămașă și în cele din urmă de pantaloni, rămânând într-un string minuscul, cu imprimeu de blană de panteră.

Pamela știa că astfel de numere erau prezentate în mai multe cabarete din Chicago. Nu se dusese pentru că nu ținuse cu tot dinadinsul să le vadă, așa că acum îl privea pe tânărul dezbrăcat din fața ei neștiind dacă trebuia să râdă, să se supere sau să-și manifeste în mod deschis dezgustul.

Blake o să mi-o plătească, nu înceta să-și spună în sinea ei. O să găsesc o modalitate să mă răzbun!

Muzica se opri brusc și din ușă se auziră aplauze. Pamela nu mișca, înțepenită de uimire. Și dezorientată. Atunci Bob se apropie de ea, o luă de mijloc și o sărută pe gură. Totul se petrecu prea repede ca să poată reacționa.

- La mulți ani, Pamela! îi spuse.

Apoi își adună rapid hainele și părăsi biroul, în timp ce restul angajaților care asistaseră la reprezentație aplaudau din nou.

Pamela își șterse rapid buzele.

- Sper că ți-a plăcut acest cadou personalizat? spuse Blake vizibil foarte încântat de sine.

- Enorm. Nu știu cum să-ți mulțumesc, reuși Pamela să articuleze.

Cu mâinile în buzunare, o privea fix în ochi. Cât îl ura; pentru modul în care se purta cu ea, pentru nonșalanța sa studiată, pentru felul în care își bătea joc de toți și de toate...

- Ce amuzant a fost! pufni o angajată.

- N-am râs niciodată atât de mult, spuse o alta.

- Și ce bărbat frumos, adăugă a treia.

- Nu sunt de aceeași părere, o întrerupse Pamela. Prea mulți mușchi pentru gustul meu. Cred că bietul băiat își petrece tot timpul în sala de sport să-și umfle bicepșii și pectoralii. Dar trebuie să recunosc că avea o voce frumoasă.

Refuza să se dea bătută. Nu vroia să se povestească la toate etajele că Blake reușise s-o șocheze. Pentru că nu mai avea la ce să asiste, toată lumea care se strânsese la ușă pleca.

- Preferi contabilii palizi și slăbuți? o întrebă Blake. Tipii de genul lui John Holloway?

Pamela îl privi drept în ochi.

- Te-ai distrat bine, nu-i așa? Sunt încântată. Ce-ar fi acum să mă lași să-mi continui munca?

- Te las, te las...

***

La douăsprezece și jumătate fix Pamela era împreună cu toți colegii și prietenii ei la masa rezervată de secretara șefului ei. Don o luă de mână și o conduse la locul de onoare.

Tocmai se așeza când se apropie Blake, care se aplecă și-i prinse doi boboci de trandafir la gulerul taiorului.

- Să punem un pic de culoare pe griul ăsta, murmură el.

Nu îndrăzni să refuze acest al treilea cadou când toate privirile erau îndreptate asupra ei. Dar cât și-ar fi dorit să arunce acești trandafiri și să-i calce în picioare! În timp ce Blake îi potrivea bobocii, capul său fusese pentru o secundă foarte aproape de fața Pamelei, care simți cum îi bate inima tare. Avu atunci brusc o dorință nebună să-și treacă degetele prin părul său blond...

Din fericire Blake se ridicase foarte repede și se dusese să se așeze în celălalt capăt al mesei lungi.

- După toate glumele proaste pe care le-ai făcut, e drăguț din partea ta să-i oferi niște flori, recunoscu Don. Cumva Blake încearcă să-ți intre în grații?

Adăugă mai tare:

- Sau să-și ceară iertare pentru victoriile sale de la squash?

De data asta Blake auzise.

- Nu este vina mea dacă nu reușește să câștige!

- Iau lecții în continuare, replică Pamela. Într-o zi o să te bat, ai să vezi.

Cu câteva luni înainte Pamela se înscrisese la un club de squash din apropierea biroului, unde se ducea de două ori pe săptămână. Blake, care frecventa același club de peste un an, îi propusese într-o zi să facă împreună o partidă. Se întâlniseră într-o pauză de masă și Pamela fusese zdrobită în trei seturi.

- Jucăm o partidă mâine? îi propuse el. Trei seturi, ca de obicei. Pariez cinci dolari că le vei pierde pe toate trei.

Pamela acceptă provocarea.

- De acord. Dar nu te bucura prea devreme! Profesorul meu mi-a spus că am făcut progrese. O să câștig eu de data asta.

- Să punem pariu pe cinci dolari, insistă Blake.

- S-a făcut.

Conversația continuă apoi cu subiectul schimbării birourilor. Președintele Herb Muldaur îi ceruse Pamelei să studieze costul mutării într-un cartier de la marginea orașului.

- Cum stai cu studiul, Pamela? o întrebă Don. Rămânem aici sau ne mutăm într-un loc cu verdeață?

- Nu pot să spun nimic deocamdată, răspunse ea. Nu am terminat încă analiza. Trebuie să iau în calcul atâtea elemente… Este un studiu complicat și pentru că îl fac pe lângă lucrările mele zilnice, nu înaintez prea repede.

Blake, care dorise dintotdeauna ca mutarea să aibă loc, spuse pe un ton solemn:

- Toată lumea știe că adori centrul Chicagoului, Pamela. Mă tem că preferințele tale îți influențează analiza.

Pamela ridică din umeri.

- Cum pot fi influențate niște cifre?

- Poți să scoți tot ce ai chef din niște statistici!

- Oamenii necinstiți pot face asta, sau cei care nu știu să le interpreteze.

Blake o aprobă:

- Ai dreptate.

I se păru că vede o umbră de respect în ochii săi de smarald. Nu, visase probabil... El, s-o respecte? Era imposibil. O trata mai rău ca pe cea mai umilă ființă, iar în această dimineață fusese mai dezagrabil ca de obicei...

***

La șase și jumătate fix John Holloway bătea la ușa biroului ei.

- Ești gata? o întrebă zâmbind.

- Bineînțeles.

- Câtă punctualitate!

- Știi că amândoi suntem la fel de punctuali, John.

Pe culoar se întâlniră cu Blake, care se făcu că nu-i vede. Pamela se miră. Până acum îl salutase mereu pe John. Ce se intâmpla cu el?

Restaurantul franțuzesc, unde totul era alb și auriu, era considerat printre cele mai elegante din Chicago. Pamela se simțea insignifiantă în taiorul ei mult prea sever pentru o asemenea ambianță. În ceea ce-l privește pe John, el era într-unul din veșnicele sale costume închise la culoare, cu dungulițe albe și fine.

De talie mijlocie, cu o față fără prea multă personalitate, John era un bărbat de patruzeci și trei de ani. De când se cunoscuseră, cu ocazia unui congres, se vedeau în mod regulat. Divorțase cu câteva luni înainte și nu se grăbea să se recăsătorească. Ceea ce-i convenea de minune Pamelei, care, la rândul ei, n-avea nici un chef să se fixeze.

Se simțea în largul ei cu John. Aveau întotdeauna despre ce să vorbească și împărtășeau deseori aceleași

opinii. Din punct de vedere sentimental, relația era într-un punct mort, dar n-avea nici un motiv să se plângă.

La desert, John scoase din buzunar o cutiuță și i-o întinse:

- La mulți ani, Pamela!

- Mulțumesc!

Știa că n-are de ce să se teamă de cadoul lui. John nu era genul de bărbat care să facă glume proaste, așa cum făcea Blake.

Desfăcu nerăbdătoare fundele și descoperi o cutie din piele.

- John, ce nebunie ai făcut…

Înăuntru descoperi un ceas de aur, așezat pe o pernuță din catifea neagră.

- Este foarte frumos, murmură ea. Nu... nu pot să accept un astfel de cadou!

- Ascultă-mă, Pamela, ne cunoaștem deja de ceva timp. Doar nu era să-ți ofer cine știe ce prostioară! Meriți mai mult. Însemni atât de mult pentru mine...

Îi evită privirea, înțelegând că relația cu John lua brusc o turnură periculoasă… și nu ținea să meargă în această direcție.

Capitolul 2

Cu racheta sub braț, Pamela se îndrepta fără prea mare entuziasm spre terenul de squash pe care-l rezervase Blake. Se schimbase deja și purta acum un tricou albastru închis cu șnururi albe și o pereche de pantaloni scurți asortați.

Nu știa că și Blake frecventa acest club atunci când se înscrisese. Dacă ar fi știut, și-ar fi ales orice alt sport în afară de squash!

Înainte să intre pe teren, Pamela rămase o clipă nemișcată. O cuprinsese neliniștea, ca de fiecare dată când trebuia să-l înfrunte pe Blake în acest joc care necesita nu doar o formă fizică excelentă ci și reflexe foarte rapide. Știa că urma să facă glume pe seama ținutei sale.

O, dacă aș putea câștiga un set! spera Pamela.

Bineînțeles că Blake era mai puternic decât ea. Și mai bine pregătit. Dar și ea făcuse progrese reale în cursul ultimelor săptămâni. Ar putea să-l învingă, cu un pic de noroc.

Hotărî în cele din urmă să intre pe teren. Blake sosise deja, îmbrăcat într-un tricou de bumbac alb și pantaloni scurți de aceeași culoare. Se antrena la zidul din față și, cu inima bătându-i puternic, Pamela aștepta în prag, admirând silueta sportivului din fața ei, cu picioare mușchiuloase și ținută atletică.

Simțind că era în spatele său, Blake prinse mingea cu mâna stângă și se întoarse.

- Ai sosit!

- Sunt punctuală! spuse ea, gata deja de apărare.

- Eu am sosit un pic mai devreme și am profitat să mă antrenez.

- În cazul ăsta trebuie să-mi lași cinci minute să mă încălzesc înainte de a începe oficial meciul. Altfel, n-ar fi corect.

- Bine, bine…

O studie pe Pamela din cap până în picioare și buzele i se întinseră într-un zâmbet senzual.

- Ar trebui să vii în pantaloni scurți la birou. Ai niște picioare foarte frumoase. De ce le ascunzi sub fuste gri de învățătoare?

Pamela ridică din umeri.

- Și tu de ce nu vii în ținuta asta?

- Unu zero pentru tine! recunoscu Blake bine dispus.

Privirea îi căzu pe ceasul nou al Pamelei, și zâmbetul îi dispăru brusc de pe față.

- Este nou? o întrebă Blake pe un ton sec.

În doi pași era lângă ea, și-i luase în mâini încheietura.

- Lasă-mă să mă uit la el.

Încruntă fruntea:

- Un cadou din partea prietenului tău?

- Un cadou din partea lui John Holloway, îl corectă ea rece.

- Dar te respectă, nu glumă...

Pamela nu spuse nimic.

- Așadar... între tine și John este ceva mai serios? o întrebă el brusc, pe un ton nepoliticos.

- Se face un an de când suntem împreună...

- Mă întreb ce-ai găsit la el!

Dintr-o dată, Pamela își regăsi prezența de spirit obișnuită.

- John are multe calități! Este un bărbat inteligent, tandru, atent…

-... Și îngrozitor de plictisitor, o întrerupse Blake. Cum ai reușit să-l suporți atât de mult timp? După o oră cu el, cred că aș înnebuni!

- Știi ce mi-e greu să suport?

- N-am nici cea mai mică idee.

- Ei bine... modul tău de a judeca un om cu care care nu ai schimbat mai mult de două cuvinte în viața ta! îl înțepă Pamela încrucișându-și brațele. De altfel, viața mea particulară nu te interesează.

- Suntem prieteni vechi, Pamela, spuse el conciliant. N-aș vrea să te văd nefericită... așa cum vei fi dacă îți legi viața de acest John Holloway.

Expresia feței sale devenise îngrijorată.

- Locuiți împreună? o întrebă dintr-o dată.

- Ce întrebare! exclamă ea, șocată.

- Dac-ai fi îndrăgostită de el, n-ai reacționa așa.

Ochii Pamelei sclipiră.

- Refuz să vorbesc despre John cu tine! Să începem partida, sau altfel plec.

- Foarte bine, foarte bine, spuse Blake și se îndepărtă.

- Ai onoarea să începi prima.

Pamela se așeză lângă linia de serviciu și luă poziția de servire.

- Chiar că ești suspicioasă, mormăi Blake în spatele ei. Eu nu m-aș supăra dacă m-ai întreba despre viața mea particulară.

- Ce-aș putea să te întreb? La viteza cu care schimbi femeile! O adevărată furtună... Ai nevoie de una nouă în fiecare săptămână!

- Nu exagera, Pamela! Una pe săptămână? Nu, ar fi prea mult!

- Mai ești cu însoțitoarea de bord cu care te-am văzut acum cincisprezece zile?

- Nu.

- Vezi? Cine este fericita aleasă în acest moment?

- Nimeni.

- A, nu? exclamă ea neîncrezătoare. După care adăugă, sarcastic:

- Ți-ai luat câteva zile de concediu?

De data asta fu rândul lui Blake să se enerveze.

- Acum ce facem, jucăm... da sau nu?

- Jucăm, spuse Pamela, lovind mingea cu toată puterea.

Peste patruzeci și cinci de minute partida era terminată și, ca de obicei, Blake câștigase toate trei seturile. Nu pierdu ocazia să se laude în fața lui Don, cu care se întâlniră la parterul clădirii.

- Așadar, Pamela îți este datoare cinci dolari, conchise Don amuzat.

- Este adevărat, de vreme ce-am pariat!

- Și-a plătit datoria?

- Nu încă.

- Nu te îngrijora, o să-ți dau cei cinci dolari, spuse Pamela agasată.

Deschise geanta pentru a scoate portmoneul când deodată îi veni o idee. Blake făcea mereu glume pe seama ei? Ei bine, de data asta se va răzbuna...

- Îmi pare rău Blake, n-am cinci dolari la mine, pretinse Pamela. Ești de acord să aștepți până mâine?

- Bineînțeles.

Înainte să ia autobuzul care o ducea la gară, Pamela și-a făcut curaj și a intrat într-un magazin de lenjerie foarte specializat, care se afla în apropierea birourilor. Vitrinele sale erau pline de corsete din dantelă neagră, cămășuțe de noapte transparente și portjartiere seducătoare în toate culorile.

Pamela știa ce dorea să cumpere, așa că peste câteva minute ieșea din magazin. Cumpără apoi o călimară cu cerneală. După ce făcu aceste cumpărături luă, în sfârșit, autobuzul spre gară.

Nu se putea abține să nu zâmbească la gândul că urma, în sfârșit, să-și ia revanșa...

***

A doua zi, cu un plic în mână, Pamela se îndrepta spre biroul lui Blake.

- Blake, am ceva pentru tine! spuse ea zărindu-l pe hol.

Se apropie de ea zâmbind, și Pamela simți că inima îi bătea mai repede la vederea acestui bărbat frumos, mai seducător ca niciodată, îmbrăcat într-un costum gri-albastru și cu o cămașă albă.

Câțiva curioși se strânseseră deja în jurul lor. Toată lumea aflase despre pariu și fiecare se aștepta la un nou episod între cei doi adversari.

- Cei cinci dolari! îl anunță ea întinzându-i plicul voluminos, pe care scrisese cu litere mari: Blake Rawlins. Este un cec. Sper că nu te deranjează?

- Nu, deloc...

Ridicând din sprâncene, Blake cântărea în mână plicul.

- Deschide-l! spuse ea.

Blake o ascultă. Peste câteva clipe, ținea în mână un slip minuscul din satin roșu, cu dantelă neagră pe margine, pe care Pamela scrisese foarte îngrijit următoarele cuvinte, urmate de semnătură: „Plătiți pe numele lui Blake Rawlins cinci dolari“. Toată audiența izbucni în râs, iar secretarea Pamelei, Diane, consideră foarte reușită această glumă.

- Ah, ce-aș vrea să văd fața casierului de la bancă! exclamă ea.

Blake rămase câteva secunde fără cuvinte. Devenise stacojiu și părea pierdut, ceea ce nu i se întâmpla niciodată.

Pamela reușise să inverseze situația și avea un chef nebun să-i aducă acest lucru la cunoștință.

Dar, dintr-o dată, Blake își reveni. Orice urmă de jenă îi dispăru de pe față. Părea acum să aprecieze drept foarte amuzantă situația.

- Să port acest „cec“ la bancă? Niciodată! exclamă el. Intenționez să-l păstrez. Nimeni din Chicago nu se poate lăuda că are una din piesele de lenjerie cele mai intime ale Pamelei Westbrook!

Și adăugă ironic:

- Cine și-ar fi închipuit că poartă astfel de lenjerie sub costumele sale gri?

Fu rândul Pamelei se se simtă îngrozitor de jenată. Nu se gândise nici o clipă că va deveni victima propriei sale farse.

Îi apărură lacrimi în ochi. De ce reușea Blake să distrugă mereu imaginea de femeie serioasă și eficientă pe care se străduia să și-o creeze?

Îi întoarse spatele și se îndreptă spre biroul ei, jurându-și ca de acum înainte să facă totul pentru a-l evita pe Blake.

Îi era ciudă că nu se gândise mai mult la consecințele glumei sale. De fapt, chiar căutase ceea ce i se întâmplase...

***

În acest timp, Blake regreta cuvintele pe care i le adresase. Reușise să o scoată din sărite pe Pamela.

Era pe punctul să izbucnească în lacrimi în fața tuturor, se gândi el. În realitate, este atât de fragilă...

Își mușcă buza de jos. Îl luase gura pe dinainte, dar chiar nu se așteptase la un asemenea cadou din partea ei...

Holloway n-a reușit să-i sufoce simțul umorului, își mai spuse.

Oftă adânc, privindu-și mâinile întinse pe birou.

Toată lumea a râs pe săturate pe seama sa. Dar aș fi preferat să râdă în continuare de mine…

Brusc, își cuprinse capul în mâini. Groaza de a-și vedea viața sfârșind ca cea a tatălui său îl cuprindea din nou.

Carl Rawlins nu suportase moartea soției sale. La câteva luni după dispariția celei care reprezentase totul pentru el, murise într-un accident auto. Un accident care aducea prea mult cu o sinucidere.

În acea zi, Blake își jurase să nu lase niciodată ca o femeie să ocupe un loc atât de important în viața lui. Era pe atunci foarte tânăr și aceste drame l-au tulburat profund.

Când a cunoscut-o pe Pamela, n-a fost sceptic, la început. Apoi, încetul cu încetul, îi devenise din ce în ce mai dragă... și i se făcuse frică.

Încercase atunci să scape, ieșind cu una și cu alta, dar trebuia să recunoască faptul că Pamela își păstrase același loc în inima sa.

Și acum, ea îl ura. Acum nu se mai gândea decât la acel idiot de John Holloway.

- Maimuțoiul ăla! spuse el tare, strângând din pumni.

Capitolul 3

- Te-ai văzut cu Ed în ultima vreme? întrebă Don.

Pamela tocmai se așezase lângă el, la masa mare, acoperită cu tapet verde închis, în jurul căreia conducerea Waterfrontului se reunea în fiecare săptămână, în sala mare de conferințe de la ultimul etaj al clădirii.

- I-am făcut ieri o vizită, răspunse Pamela. Starea sa s-a îmbunătățit, dar nu cred că deocamdată este capabil să se ridice din scaunul cu rotile. Am discutat cu el despre mutarea sediului și mi-a furnizat niște elemente de contabilitate de care chiar aveam nevoie.

- Săracul! oftă Don. Cred că îi vine tare greu să renunțe la toate responsabilitățile pe care le avea...

-...păstrându-și în același timp funcția, încheie Pamela. Cred că la început a suferit, dar acum s-a mai obișnuit.

Pamela se opri. Blake tocmai se așezase în fața ei. Coborî privirea, prefăcându-se absorbită de lectura dosarului pe care îl adusese, dar printre gene îl urmărea curioasă.

Trecuseră cincisprezece zile de la nefericita inițiativă pe care o avusese... De atunci reușise să-l evite, dar remarcase că și el făcea același lucru.

Cu buzele strânse, se întinse să ia stiloul său din aur. Era singura femeie în această adunare exclusiv masculină. Erau momente în care îi venea greu să le țină piept.

Ședința începu. Ascultă rezultatele și apoi - previziunile cu un aer distrat.

- O să termini studiul curând, Pamela? o întrebă Don.

Tresări când auzi că cineva i se adresase.

- Scuză-mă, se bâlbâi Pamela, roșie în obraji, nu am înțeles întrebarea.

- Studiul despre eventuala mutare a sediului va fi gata curând? repetă răbdător vicepreședintele departamentului gestiune, administrație și contabilitate.

- Sper să-l termin în câteva zile.

Ridicând ochii, zări privirea lui Blake și întoarse repede capul.

Herb Muldaur, președintele-director, general se întoarse spre ea.

- Ți-am cerut să studiezi posibilitățile unei mutări spre Wheaton sau Bolingbrook, începu el.

- Așa este.

- Blake ar dori ca Waterfront să se mute la Oak Brook, reluă el. În această zonă rezidențială de la marginea orașului, prețurile sunt probabil mult mai ridicate decât în alte părți, dar aș dori totuși să adaugi Oak Brook pe listă.

Pamela își stăpâni o grimasă. Așadar, Blake găsisese o modalitate să-i dea de muncă în plus? Bineînțeles că dorințele nepotului președintelui-director general erau ordine pentru ea!

- Prețul terenurilor din Oak Brook sunt chiar foarte mari, spuse Scott Mason, vicepreședintele departamentului de vânzări.

- Zona asta e de viitor, interveni Blake. Foarte multe companii s-au mutat deja acolo. Eu văd foarte bine Waterfrontul acolo. E vorba de prestigiu.

- Cunoști Oak Brook? îl întrebă Don.

- Am bătut întreg cartierul în ultimele săptămâni.

- De ce?

- Caut o casă.

- O casă?

Don izbucni în râs, după care spuse:

- Mă întreb ce-ar face un celibatar înrăit ca tine cu o casă la periferie! Chiar dacă este vorba de cel mai frumos cartier al Chicagoului!

- M-am săturat să locuiesc într-un apartament. A devenit insuportabil să locuiești în centrul orașului. Ca mulți dintre concetățenii mei, simt nevoia să văd un pic de verdeață în jurul meu când mă întorc seara acasă.

Pamela făcu câteva însemnări în agendă.

- O să adaug așadar o anexă la studiu, spuse ea pe un ton neutru.

Care va să zică, Blake vroia să se mute? Era la fel de surprinsă ca Don.

Herb Muldaur reluă.

- Pe ordinea zilei avem proiectul călătoriei în Irlanda. Toată conducerea societății este invitată, împreună cu soțiile. Vom avea ocazia să ne întâlnim cu unii din exportatorii irlandezi cu care facem afaceri în mod regulat. Și va fi de asemenea o călătorie turistică…o modalitate agreabilă de a îmbina afacerile și plăcerea!

Don începu să râdă.

- Toată conducerea societății este căsătorită, cu excepția lui Blake și a Pamelei! Va trebui deci să rezervăm două camere separate pentru ei…

- Mai bine facem niște economii la Waterfront! interveni Scott Mason, pe un ton glumeț. Să stea amândoi în aceeași cameră. Cu o singură condiție bineînțeles: ca ei să fie de acord!

Toată lumea se distra pe seama acestei propuneri, cu excepția celor doi.

- Nu cred că este o idee bună, spunse Don. Să-i punem împreună? Ar fi ca și cum am închide o pisică și un câine într-o cușcă!

- Așadar, o cameră pentru Blake și alta pentru Pamela, conchise Herb Muldaur bine dispus. Cu atât mai rău pentru finanțele Waterfrontului!

- Da, o cameră pentru mine, spuse Pamela; dar cu o încuietoare sigură!

Izbucniră din nou hohote de râs. Pamela ridică privirea și văzu că Blake se uita fix la ea, și în ochii săi ca smaraldul, care aproape deveniseră negri, văzu ostilitatea... Se înfioră.

***

Pamela se uită la ceas și ridică din sprâncene.

- S-a făcut deja șase! murmură ea.

Absorbită de muncă, nici nu simțise cum trecuse timpul astăzi. John Holloway trecea s-o ia și nu-și dăduse nici măcar cu ruj.

Era vineri și, conform unui ritual bine stabilit, cinau împreună în fiecare vineri.

- Pamela, ai un minut?

Blake apăruse în pragul ușii. După atitudinea pe care o avea, Pamela își dădu seama că vroia s-o întrebe despre o problemă de ordin profesional.

- Bineînțeles, răspunse.

Intră și se opri în fața biroului ei. În aceste clădiri supraîncălzite, americanii erau obișnuiți să-și scoată vesta și să rămână în cămașă. Blake nu făcea excepție de la regulă. Își suflecase mânecile deasupra coatelor, dezvăluindu-și brațele mușchiuloase și bronzate, acoperite de păr blond.

Își băgă mâinile în buzunare și ezită câteva momente. Pamela îl privea întrebătoare.

- Ei?

- Poți să-mi faci un serviciu?

- Ce fel de serviciu? întrebă ea, neîncrezătoare.

- Am descoperit o casă fabuloasă în Oak Brook. Aș vrea să vii cu mine s-o vizităm.

- De ce? se miră ea.

- Să ziceam că am nevoie de... o părere obiectivă.

Pamela dădu din cap în semn negativ.

- N-am nici cele mai elementare cunoștințe în domeniul imobiliar! Mai bine ai vorbi cu Don sau cu Scott.

- Am nevoie de părerea unei femei.

Pamela râse fără prea mare tragere de inimă.

- În cazul ăsta, ți-e greu să alegi!

- O să poți aprecia mai bine ca oricine.

- Să vedem, Blake…

N-o lăsă să termine.

- Dacă am merge s-o vedem mâine? sugeră el. Mâine după-amiază?

- Nu sunt liberă. Mâine ies cu John.

Privirea lui Blake deveni mai dură. Urmă o tăcere grea, pe care o rupse, în cele din urmă, el.

- La ce oră?

- Păi…la șapte.

- În consecință, ești liberă toată după-amiaza?

- Nu, am de făcut cumpărături, de spălat... Pe scurt, toate treburile casnice de care n-am avut timp să mă ocup în cursul săptămânii.

- Ai putea să speli și să faci cumpărăturile în seara asta, ca să ai mâine întreaga zi liberă.

- În seara asta ies la restaurant cu John. Trebuie să apară dintr-un moment într-altul.

- Dar îl vezi tot timpul! exclamă el disperat.

- Ascultă, Blake, de ce nu-i ceri altcuiva să te însoțească?

- Pentru că vreau s-o vezi tu, spuse el, dând din cap ca un copil încăpățânat.

Pamela ridică din umeri.

- Doar tu o să locuiești în ea. De ce te interesează părerea mea?

O privi fără să spună nimic. Apoi, cu o voce obosită, spuse:

- Ne cunoaștem de ceva timp. Mă gândeam că dacă îți cer un serviciu o să accepți... În locul tău, n-aș fi ezitat nici o clipă.

Pamela se înroși. Blake părea să o creadă egoistă.

- Bine, oftă ea, rămasă fără argumente. Dacă ții, o să te însoțesc în Oak Brook mâine după-amiază. N-ar trebui să dureze mult, nu?

- În principiu, nu. Vrei să vin să te iau la ora unu?

- De acord.

- Mulțumesc. O să fiu tare fericit să-mi spui ce crezi despre casa asta! spuse el pe un ton călduros.

Perplexă, Pamela îl urmări cu privirea până când Blake ieși din birou.

Unde vrea să ajungă? se întrebă. Ce bărbat misterios… Sunt săptămâni de când mă evită și acum, dintr-o dată, își schimbă comportamentul..

Dădu din cap.

Apoi, fără să se mai gândească la acest mister, își refăcu machiajul și când John apăru, la șase și jumătate fix, era gata.

În timp ce mergeau spre lift, se întâlniră cu Blake, care trecu nepăsător, ca și cum Pamela și John erau invizibili...

***

A doua zi, la ora unu, Porsche-ul roșu al lui Blake se oprea în fața casei Pamelei.

După lungi ezitări, hotărâse să îmbrace unul din eternele sale costume. La urma urmei Blake era un coleg de serviciu, nu?

Blake o studie din cap până în picioare, apoi ridică din umeri.

- Și servieta? o întrebă el sarcastic.

- N-am nevoie de ea azi.

- N-ai nici o ținută mai confortabilă? Nu există ceva mai deprimant ca aceste haine gri...

În blugi și cu un tricou din cașmir, Blake părea și mai relaxat decât la birou.

- Du-te și schimbă-te, sugeră el. Sigur ai niște pantaloni vechi uitați într-un colț sau...

- Cred că arăt foarte bine așa, îl întrerupse ea.

- Cum vrei! oftă el.

În timp ce conducea, îi arunca din când în când scurte priviri.

- Ai petrecut o seară frumoasă ieri? o întrebă el brusc.

- Desigur, mulțumesc.

- Conversațiile cu Holloway sunt atât de interesante! spuse el zeflemitor.

Pamela nu-i răspunse.

Mai activ ca de obicei, John o sărutase aseară cu o patimă neobișnuită. Și ea rămăsese inertă în brațele sale, incapabilă să-i răspundă cu aceeași pasiune.

- Reușește măcar să te tulbure?

- Nu te privește, răspunse ea sec.

- Sunt sigur că nu, spuse el gânditor. Ai devenit atât de îndepărtată, de distantă, de rece... Este dovada că nu-ți trezește nici o pasiune.

- De ce te amesteci? se indignă Pamela, furioasă.

Blake nu spuse nimic câteva clipe.

- Țin la tine, Pamela, murmură el în cele din urmă.

Pamela îl privi cu stupoare. Apoi, întorcând capul, se prefăcu interesată de peisaj.

Care va să zică ținea la ea? Asta era ceea ce pretindea el, dar ea nu credea o iotă. Dacă ar fi contat măcar un pic în ochii lui, n-ar fi tratat-o niciodată cu atâta dispreț. Nu și-ar fi dat atâta silință s-o pună în situații ridicole în fața colegilor.

Sosiră în fața unei agenții imobiliare și unul dintre angajați îi conduse la casa care-i plăcuse lui Blake atât de mult.

Pamela se îndrăgosti la prima vedere de vila lungă și albă cu un singur etaj.

Aici mi-ar plăcea să locuiesc, se gândi ea. Aici și nicăieri altundeva!

Ca într-un vis, trecea dintr-o cameră într-alta, călcând pe mocheta groasă din lână naturală, care înăbușea zgomotul pașilor. Casa era complet goală dar în gând, Pamela o mobilase deja…

O! Cât de mult i-ar fi plăcut să mobileze casa pe placul ei, s-o transforme în căminul confortabil și călduros la care visase mereu…

La etaj una din camere avea o terasă care dădea spre o grădină atât de minunată, încât nu putea fi decât opera unui peisagist genial.

Pamela se aplecă peste balustradă, admirând piscina mare, a cărei apă albastră strălucea în razele soarelui.

- E magnific! exclamă ea.

- Eram sigur că o să-ți placă, spuse Blake, care o urmărise.

Un vânticel ușor îi răvășea părul blond. Se sprijini de balustradă, foarte aproape de ea.

- Copacii ăștia mari și tufele izolează complet grădina de lumea exterioară.

- Așa e…

- Visează un pic, Pamela... Într-o seară caldă de vară, ar fi atât de plăcut să te arunci în piscină înainte de a urca la etaj pentru a te lăsa în voia jocurilor dragostei...

Trezită brusc din visarea cu ochii deschiși în care se cufundase, întoarse spatele acestui paradis și se îndreptă spre ușă.

- Cred că agentul ne așteaptă jos...

Blake o prinse de încheietura mâinii și imediat era în brațele sale.

- Dar, Blake, ai înnebunit! exclamă ea. Ai…

Nu avu timp să mai adauge ceva. Pusese deja stăpânire pe buzele sale, cu un sărut pasionat. Inimile lor băteau la unison, într-un ritm care se accelera din ce în ce mai tare.

Blake își strecurase mâna pe sub taior și-i mângâia spatele și umerii. Cu un geamăt, Pamela îl îmbrățișă, lipindu-se de el, abandonându-se toată.

Brusc, își reveni în fire. Ce făcea în brațele acestui bărbat care în ultimii ani o tratase cu indiferență și dispreț?

- Lasă-mă! strigă Pamela, împingându-l violent.

Se eliberă și fugi. Peste un minut, impasibil, Blake o urmă la parter.

Pamela, furioasă, încerca să-și ascundă mânia.

Își imagina oare că, după cinci ani, totul putea să fie ca înainte? Chiar o credea lipsită de mândrie?

Nu schimbară nici un cuvânt în mașină, până în momentul în care mașina opri în fața locuinței Pamelei. Aceasta își desfăcu centura de siguranță și se pregătea să deschidă portiera când Blake o luă de mână.

- Așteaptă, Pamela! Trebuie să vorbim despre... asta.

- Care asta?

- Acest sărut.

Pamela se încordă.

- Te-ai purtat într-un mod… incalificabil!

O ținea în continuare de mână. Să-l simtă atât de aproape o tulbura teribil și-i era ciudă că era atât de vulnerabilă chiar și după atâția ani.

- Comportamentul meu a fost incalificabil? repetă el ironic. În acest caz, la fel a fost și al tău. Pentru că ai răspuns cu multă înfocare sărutului meu... înainte de a ți se face frică și de a fugi.

Pamela ridică din umeri.

- Mie? Frică? Visezi... Ești atât de obișnuit să vezi cum îți cad în brațe femeile, încât te crezi irezistibil!

Îl privi în ochi și adăugă, pe punctul de a izbucni în lacrimi:

- Te rog... Nu mă confunda cu una din femeile ușoare care roiesc în jurul tău.

- Pamela! Știi bine că ai un loc special! Ești diferită de restul și...

- Da! Ai un mod ciudat de a-mi dovedi că sunt diferită de celelalte! Într-o zi disprețundu-mă, în alta fiind sarcastic, pe urmă...

Blake o întrerupse.

- Nu te supăra! Aveam... motivele mele să mă comport așa.

Pamela râse amar.

- Motivele tale? Și care sunt aceste motive? Blonde, brune sau roșcate?

- O să-ți explic la momentul potrivit.

- N-o să-ți ascult explicațiile. Te cunosc prea bine, Blake Rawlins! Singurul tău scop în viață este să-ți înmulțești cuceririle. N-am de gând să mai figurez pe lista ta, fii convins de ceea ce-ți spun! Și acum, lasă-mă să plec.

Dori să deschidă portiera, dar o împiedică și de data asta.

- Nu, nu mă cunoști, Pamela! Nu știi cum sunt în realitate.

Vocea-i devenise mai dură.

- Să vorbim puțin despre tine! Te îmbraci ca o femeie tristă de șaizeci de ani! Ieși ca un bărbat monoton ca ploaia!

O amenință cu degetul. Dar în spatele acestui cocon protector pe care ai reușit să-l țeși în jurul tău, știu că se află o femeie vie, vibrantă și pasională...

- Ah, ce prostii poți să spui! strigă ea disprețuitoare.

- Te înțeleg mai bine decât îți închipui, Pamela. Știi de ce? Pentru că și eu am fugit de ceea ce mi se părea că este un pericol.

O luă în brațe.

- Să încetăm să mai fugim, Pamela. Să încetăm să mai fugim unul de celălalt...

Îi mângâia cu tandrețe părul, ca și cum încerca să îmblânzească un animal sălbatic.

- Simt cum îți bate inima…

Capetele lor erau foarte apropiate.

- Sărută-mă, murmură el.

- Nu.

Pamela își întoarse capul, dar Blake o luă de bărbie și o obligă să-l privească în ochi. Apoi se aplecă și o sărută.

Ar fi trebuit să se zbată, să refuze acest sărut. În schimb, răspunse cu un elan venit din adâncul ființei sale. Când mâna lui Blake puse stăpânire pe unul din sânii ei, se lipi de el cu un geamăt surd.

Își veni în fire doar în clipa în care Blake începea să-i desfacă nasturii bluzei.

- Mă lași în pace, Blake? strigă ea vehement. Cum îndrăznești…?

Blake râse.

- Îți displace? Mă miră…

- Mă lași în pace? repetă ea, în culmea mâniei.

Fără să se gândească, ridică mâna și-l pălmui. Blake îi dădu drumul imediat și o privi uimit. Nu-l lovise foarte tare, dar după toate aparențele, păruse să înțeleagă mesajul.

- De ce, Pamela?

- Ți-am spus să încetezi, răspunse ea strângându-și taiorul.

- De ce? repetă el.

- Nu vreau să mă săruți.

- Nu te cred.

Pamela se înroși.

- Pentru un sărut este nevoie de două persoane, spuse el pe un ton lejer. Și noi eram doi…

- Ascultă-mă, am venit cu tine să vizitez casa pentru că ai insistat. Am văzut-o! Acum, gata! Ce-ți veni? Este adevărat că mai de mult am ieșit împreună. Dar e o poveste veche. S-a terminat! Există un alt bărbat în viața mea. Mie nu-mi place să mă împart.

Coborî din mașină fără ca Blake să mai încerce să o rețină. Trânti portiera și alergă în apartament, unde se aruncă pe pat și începu să plângă cu capul în pernă.

- Blake! O, Blake!… hohotea.

Avea o dorință nebună să-i simtă brațele în jurul ei și asta o ducea pe culmile disperării.

Capitoul 4

Peste trei săpătmâni, întreaga conducere a companiei debarca la Dublin.

A doua zi se întâlniră cu exportatorii irlandezi cu care colaborau în mod regulat și petrecură următoarele zile vizitând uzine și fabrici, pentru a studia posibilitățile extinderii afacerilor între cele două părți.

O dată terminate obligațiile profesionale, puteau să se relaxeze și să facă un pic de turism. Le-a fost pus la dispozție un microbuz și Blake se instală imediat la volan. Pamela se așeză în spate, singură, pentru că toți ceilalți își aduseseră soțiile, cu excepția lui Blake, care nu era căsătorit, la fel ca ea.

Au făcut primul popas la cincizeci de kilometri de Dublin, la Lendalough, în munții Wicklow. Un loc magnific. Înconjurată de păduri și de dealuri, o

mânăstire în ruine se ridica în apropierea a două mici lacuri, a căror suprafață era nemișcată ca apele unei oglinzi. În apropierea ruinelor mânăstirii și a bisericii se găseau câteva morminte vechi, din piatră gri, care se întrezăreau prin iarba verde. Pamela se îndepărtă de grup pentru a le privi mai de aproape. Auzind dintr-o dată un zgomot în spatele ei, tresări. Era Blake.

- M-ai speriat!

- Meditai?

- Cum să faci altceva într-un asemenea loc... ?

O luă de mână și o trase după el.

- Vino să vezi.

- Ce? întrebă ea neîncrezătoare.

Îi arătă volumul care-i umfla unul din buzunarele hainei.

- Am citi în ghidul ăsta că nu trebuie să ratăm să mergem pe cealalată parte...Vino repede, ca ceilalți să nu-și dea seama că ne-am separat de grup!

- Dar dacă ruinele sunt mai interesante în cealaltă parte, de ce nu le spui?

- Nu! Sunt atât de zgomotoși... Femeile flecăresc continuu. Este insuportabil. Vino!

Pamela nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

- Uite c-ai devenit misogin! Și dacă pleacă fără noi?

- Imposibil. Cheile sunt la mine!

Îl urmă fără să se mai lase rugată pe o cărare mărginită de ferigi înalte și ajunseră nu după mult timp pe malul unui al treilea lac.

- Ce liniște minunată... oftă Pamela.

- Nu-i așa? Spune drept că nu e bine să scapi de hoarda aia asurzitoare. Soțiile distinșilor noștri colegi sunt niște adevărați papagali, spuse el.

- Blake!

- Peruși! repetă el categoric.

Brusc, o luă după umeri și o trase spre el.

- Nu, Blake!... Nu, asta nu!

Se eliberă rapid.

- Chiar atât de antipatic îți sunt?

- Ai uitat să suntem într-o călătorie de afaceri și te comporți ca un… ca un…

Se opri, negăsind cuvântul potrivit. Blake izbucni în râs.

- Dar este și o călătorie de plăcere, draga mea Pamela! Trebuie să știi să uiți de seviciu din când în când!

- Nu sunt de aceeași părere.

Făcând cale întoarsă, Pamela o luă pe cărăruia cu ferigi.

Blake o urmă, dar trebui să aștepte ca drumul să se lărgească pentru a putea merge alături de ea.

- Știi că încep să mă îngrijorez pentru tine? îi spuse el. Ești atât de cuminte și de serioasă… Chiar s-ar zice că pentru tine nu contează nimic altceva în afara carierei.

Pentru că Pamela nu reacționa, adăugă pe un ton ușor disprețuitor:

- Cred că Holloway te consideră perfectă, evident. Este monoton ca ploaia și bățos ca o umbrelă! Cred că detestă distracțiile și plăcerile…

Pamela cotinua să tacă. Ar fi putut totuși să-i spună că John nu era nici pe departe atât de auster pe cât părea, pentru că, de câtva timp, era atât de activ încât se străduia cu greu să-l descurajeze.

Se întoarseră repede la grup și porniră din nou la drum. Seara se opriră la un mic hotel confortabil cu ziduri vechi, pline de farmec. După cină, toată lumea se instală în fața televizorului din hol.

- Te tentează o partidă de șah? îi propuse Blake Pamelei.

Acceptă imediat, pentru că programul de la televizor n-o interesa în mod deosebit. Se concentră atât de mult în timpul jocului, încât pierdu noțiunea timpului și uită de restul lumii. Și în momentul în care pronunță cuvintele fatidice pe un ton de falsă modestie «șah mat!», ceilalți urcaseră deja în camerele lor de mult timp. Pamela își dădu seama de asta cu uimire și se ridică imediat. Blake o urmă la etaj.

- Cum e camera ta? o întrebă el, o dată ajunși în fața ușii Pamelei.

- Probabil la fel ca a ta.

- Cu un pat mare?

- Nu. Cu unul mic.

- A, da? Arată-mi domeniul tău.

Intră fără să mai aștepte vreo invitație. Cinzul înflorat care acoperea patul și perdelele contribuiau la crearea unei atmosfere primitoare și foarte feminine.

- Nu-i rău... murmură Blake. Dar toate florile astea îmi par foarte frivole pentru o femeie care se îmbracă doar în costume gri...

- Este târziu, Blake, spuse ea obosită. Să știi că mi-e somn.

- Te-ai simți mult mai în largul tău în camera mea, unde decorul este mult mai sobru.

Se apropie de ea.

- Și am un pat mare...

- Nu, mulțumesc, îl întrerupse ea. Mă simt foarte bine aici.

- Pamela, murmură el...

- Du-te.

- Dar este o propunere cinstită! Mă gândesc doar la confortul tău. Am încăpea foarte bine amândoi în patul meu mare, tu...

- Taci! strigă ea, roșie de furie. Știi foarte bine că nu voi accepta niciodată să dorm în... în același pat cu tine!

O privi o clipă tăcut și gânditor, apoi dădu încet din cap.

- Ba da, Pamela O să se întâmple asta, ai să vezi!

Dispăru apoi, fără să mai spună altceva.

***

A doua zi, după un mic dejun copios, plecară să viziteze castelul Blarney.

- Ai de gând să săruți celebra piatră Barney? o întrebă Blake pe Pamela în timp ce ieșeau din hotel.

- Cred c-o să mă mulțumesc s-o privesc.

- Și eu la fel, o asigură doamna Edwards. Trebuie să urci în vârful turnului ca s-o poți săruta! Se pare că este foarte periculos…Te ține cineva de picioare în timp ce te apleci în gol s-o atingi cu buzele…

Simți cum o trec toți fiorii.

- Ce oroare! Eu, care amețesc!

- Este adevărat, trebuie să înfrunți golul dar poți să te ții de cele două mânere metalice, amplasate special pentru turiști. Nu e nici un risc!

- Și o sută de mânere de oțel nu m-ar împiedica să nu amețesc! spuse doamna Edwards.

- Să vizitezi Irlanda și să nu săruți această piatră! Eu țin neapărat s-o fac! Știți că cine o atinge capătă darul elocinței?

- Ca și când ai avea nevoie! strigă Pamela. Ești deja regele retoricii!

Toată lumea începu să râdă.

- O să mă ții de picioare, Pamela? reluă Blake.

- E tentant, spuse ea râzând. Aș putea să-ți dau drumul exact la momentul potrivit...

Îl privi voioasă.

-...și să te privesc cum zbori în șantul cu apă...

Se râdea din nou în jurul lor. Dar Blake era în continuare foarte serios.

- O să vedem dacă vei avea curajul, declară el. Așadar, accepți să urcăm împreună în vârful turnului?

Nu răspunse iar el luă tăcerea ei drept încuviințare.

- Perfect, conchise el satisfăcut.

Peste o oră erau la castel. Din impunătoarea fortăreață construită în secolul al XV-lea mai rămăsese doar turnul masiv, cu crenelurile sale de unde, pe vremuri, se aruncau proiectile.

Pamela dădu capul pe spate pentru a-l privi. Avea chef să urce... Nu ca să sărute piatra, bineînțeles; nu era superstițioasă. Dar de sus, priveliștea trebuia să fie fabuloasă…

Dintr-o dată, se hotărî și începu să urce treptele înguste ale scării în spirală. În curând, simți o ușoară neliniște. I se părea că totul se învârte în jurul ei.

E o prostie, se gândi. O să-mi treacă... Sunt sigură că nu amețesc.

Și continuă ascensiunea. Când ajunse sus, își dădu seama că Blake ajunsese deja.

- Ia te uită! Ai și ajuns? murmură ea cu o voce pierdută.

Simți brusc că-și pierde echilibrul.

- Cred... cred că... o să cobor, se bâlbâi ea.

Blake făcu câțiva pași spre ea și, împleticindu-se, Pamela se agăță de puloverul gros din lână pe care acesta și-l cumpărase la Dublin.

Blake o luă imediat de umeri.

- Pamela? Te simți bine?

- Îmi dau seama că am amețeli, răspunse ea, străduindu-se să râdă. Ridicol, nu-i așa?

Blake zâmbi.

- Totuși, lucrezi într-un zgârie-nori! Patruzeci și trei de etaje, e mai înalt decât acest turn!

- Da, dar nu este același lucru... O să cobor. Trebuie să simt pământul sub picioare.

- Nu vrei să săruți piatra? Privește, este aici, foarte aproape.

Pamela privi cu prudență celălalt capăt al platformei, unde se adunaseră vreo șase persoane curajoase.

- N-am curajul să merg până acolo, mărturisi ea.

- O să te țin eu. Doar n-ai urcat degeaba? Și dacă tot nu vrei să o atingi , cel puțin să mă privești pe mine când o ating!

O luă după mijloc și o conduse până la celebra piatră. Scott, pe jumătate aplecat în gol, dar ținut cu simț de răspundere de glezne de către tânărul paznic irlandez, se supunea obiceiului. Reveni pe picioare zâmbind.

- E rândul tău, Blake. Te previn că piatra este foarte rece.

Blake îi dădu drumul Pamelei și se pregăti, urmând indicațiile paznicului. Pamela se agăță de balustrada de fier a parapetului, terorizată de golul care o atrăgea irezistibil, și închise ochii. Când îi redeschise, Blake era în picioare cu o mișcare vioaie.

- E rândul tău, Pamela!

Pamela strânse balustrada cu disperare.

- Pentru nimic în lume.

- Atunci mă săruți pe mine, hotărî el. Grăbește-te, dacă vrei să-ți transmit puterile magice ale pietrei!

- Dar...

- O idee bună! spuse Don care tocmai ajunsese în vârful turnului.

- Trebuie să alegi, Pamela, insistă Blake. Piatra sau eu!

O ridiculiza din nou, și în fața altora, bineînțeles. Se simți dintr-o dată foarte obosită, cu o dorință intensă de a fi în altă parte, la mii de kilomteri de aici. De ce trebuia să ajungă mereu într-o situație imposibilă din cauza lui Blake?

- Deci, piatra sau eu? întrebă el din nou.

Pamela plecă privirea.

- Piatra... murmură ea cu vocea stinsă.

Înaintând până pe marginea platformei, se întinse tremurând, așa cum văzuse că făcuseră ceilalți. Văzu pentru câteva secunde un petec de iarbă, undeva jos de tot. O străbătu un fior, dar se strădui să privească în sus.

- Ridică mâna mai sus să atingi mânerul, auzi vocea paznicului.

Înțepenită de spaimă, îl ascultă, sărută rapid granitul și reveni în picioare. Foarte palidă, se simțea extrem de oprimată.

- Gata... răsuflă ea.

Mai rămânea coborârea interminabilă... Amețeala o părăsea însă treptat. Respira din ce în ce mai ușor așa încât, când ajunse la baza turnului, respira din nou normal.

Ceva mai târziu, microbuzul se îndrepta spre Killarney. Pamela privea peisajul în tăcere. Își regăsise sângele rece, dar cu siguranță, nu va uita castelul Blarney... Blake conducea nepăsător.

Nu mai vorbiră până ajunseră la hotelul unde deciseseră să se cazeze în Killarney. Tocmai își desfăcea valiza când auzi bătăi la ușă. Deschise și nu fu mirată să-l vadă.

- Am venit să te iau la o plimbare pe cal! o anunță el.

- Nu știu să călăresc.

- Nici eu, dar n-are nici o importanță. Caii folosiți pentru turul lacului nu sunt foarte nărăvași! Vino! Cu siguranță, este foarte plăcut.

Pamela se uită pe fereastră.

- Dar... plouă?

- Ei și? Să nu-mi spui că te sperie câțiva stropi de apă!

Pamela ezita.

- Dar n-o să te poți plimba în ținuta asta, adăugă Blake. Nu mai ai alte haine, în afara acestui costum gri?

- Ba da. Mai am încă unul.

- O, nu!... Presupun că și acela e la fel de trist...

- Și o pereche de pantaloni...

- Serios? Ce surpriză! Tot gri?

- Nu, verzi.

- Formidabil. Grăbește-te să-i îmbraci.

Se așeză într-un fotoliu în timp ce Pamela, fără cel mai mic entuziasm, scotea din valiză pantalonii din

catifea verde și un pulover asortat. Se duse în baie să se schimbe și, când se întoarse, Blake fluieră admirativ.

- Un pic de culoare și iată o cu totul altă femeie!

- Te rog, spuse ea agasată.

Până la urmă nu călăriră, ci făcură înconjurul lacurilor într-o trăsură trasă de doi armăsari cu coamele roșiatice.

Vizitiul le acoperi picioarele cu un pled înainte de a porni.

- Nu-i așa că te simți bine alături de mine? o întrebă el.

Îi zâmbi atât de tandru, încât Pamela întoarse capul jenată.

Ploua și sub cerul plumburiu lacurile păreau aproape negre. Pamela se înfioră.

- Impresionant... murmură ea.

Vizitiul opri în fața unei frumoase clădiri în stilul Tudor, transformată în salon de ceai.

- Un ceai tare, iată de ce avem nevoie ca să ne încălzim! spuse vesel Blake.

Ceaiul fierbinte și prăjiturelele îi făcură tare bine Pamelei, care-și regăsi buna dispoziție.

Ar trebui să instaurăm obiceiul ceaiului de la ora cinci la Waterfront, spuse ea râzând.

- Angajații sunt toți niște americani veritabili! îi răspunse Blake. O să ne întrebe cu siguranță dacă n-am înnebunit!

Se întoarseră la hotel, uzi leoarcă. Când ajunseră în fața camerei Pamelei, Blake o întrebă:

- Pot să folosesc unul din prosoapele tale să-mi usuc părul?

- Bineînțeles.

Era un pretext pentru a intra în camera ei, dar Pamela preferă să nu-i dea importanță. Îi întinse prosopul, după care începu la rândul ei să-și usuce părul, fără să-l mai privească. Își scoase apoi puloverul și văzu că bluza pe care o avea pe dedesubt era la fel de udă. I se lipise de piele, dezvăluindu-i sânii ca și cum ar fi fost dezbrăcată.

Blake o privea fără să spune ceva, dar în ochii săi de smarald Pamela recunoscu flacăra dorinței și tot sângele îi urcă în obraji. Se apropie rapid de ea, o luă în brațe, trăgând-o spre el.

- Ce frumoasă ești așa, Pamela... Pari o femeie adevărată, nu un robot sau un computer!

Gura sa era foarte aproape de cea a tinerei.

- Cât ești de frumoasă, repetă el și voce-i tremura puțin.

De când nu i se mai spusese că este frumoasă și atrăgătoare? De o veșnicie, i se părea Pamelei. John

nu-i făcea niciodată complimente. Ultimul care îi făcuse complimente fusese Blake. Cu mulți ani în urmă…

O lipi de el și o sărută pe gură.

- O, Pamela! murmură el. Mă gândesc fără încetare la tine. Am nevoie de tine.

Dacă în urmă cu o secundă era înghețată, acum îi era cald, foarte cald. Trupul lui Blake îi transmitea căldură. Incapabilă să se miște, fremătând, teribil de tulburată, era toată așteptare și dorință.

Cu pricepere, Blake îi desfăcu nasturii de la bluză și Pamela nu se împotrivi. Nu protestă nici când îi scoase sutienul din dantelă și-l aruncă pe jos. Atunci, Blake făcu câțiva pași înapoi, ținând-o de mâini și admirând-o. Îi mângâia sânii goi cu privirea.

- Cât ești de frumoasă, repeta el.

Tulburată, Pamela simțea buzele lui Blake pe piele ei delicată. Închise ochii. Atingerea trezea în ea pasiuni arzătoare.

Blake îi spusese mai devreme că părea o altă femeie. Și acum se simțea într-adevăr diferită. Se simțea femeie. Femeie până în vârful unghiilor…

- Știi, Pamela, vreau să cumpăr casa din Oak Brook pe care am vizitat-o împreună, spuse el încet.

- O! se mulțumi ea să spună.

Blake își scoase puloverul cu mișcări rapide.

- Cămașa ta nu s-a udat… e bâlbâi ea.

- Puloverele astea sunt impermeabile. Ar trebui să-ți cumperi și tu unul...

Era deja cu bustul gol și Pamelei i se puse un nod în gât. Când o luă din nou în brațe, nu rezistă. N-avea curajul… Era atât de minunat să simtă pielea goală și caldă a lui Blake lipită de a ei, în timp ce inimile le băteau la unison.

Ce momente de grație, visă ea confuză.

- Draga mea... suspină Blake.

O luă fără efort în brațe și o duse în pat. Se așeză alături și-i acoperi fața cu sărutări.

Cu ochii închiși, se lăsă să alunece într-o lume a voluptății, a senzualității, a dragostei și a pasiunii, în care doar Blake o introdusese.

Dragoste? Nu. Nu se punea problema să fie dragoste între ei. Nici acum și nici atunci. Atracția pe care o simțea față de Blake era doar fizică.

- Vreau să fii a mea, draga mea! spuse el febril.

Pamela se eliberă, devenind dintr-o dată foarte palidă.

- Blake! Dar… cum poți?

Blake își reveni brusc, ca din beție.

- Până mai acum erai de acord! o acuză el. Și acum...

Pamela îl întrerupse.

- Drept cine mă iei? Una din fetele cu care îți împarți câteva zile sau săptămâni din viață?

Se ridică, își luă bluza și o îmbrăcă, nervoasă.

- De când am sosit în Irlanda, ești obligat să trăiești în abstinență, îi aruncă Pamela mânioasă. Și cum sunt la îndemână, ți-ai închipuit că…

Cu mâna tremurândă, îi arată ușa.

- Ieși! Ieși imediat!

Blake se ridică.

- Calm! Mă acuzi că vreau doar o scurtă aventură cu tine, pe când…

- Lucrurile nu stau așa, corect ?

- Nu! Am nevoie de tine, ți-am spus. Și credeam că... mai ocup încă un mic loc în viața ta.

- După cinci ani? Cinci ani de indiferență. Cinci ani de dispreț. Doar pentru că te-ai trezit acum, brusc?

Pamela dădu din cap.

- Nu, Blake. Nu sunt o păpușă cu care te joci și pe care o arunci când nu mai ai chef!

Blake ridică sprâncenele, într-o mirare sinceră.

- De ce m-ai lăsat să merg atât de departe?

- Pentru că... ăă... ei bine, nu știu de ce.

Își mușcă buza de jos.

- În amintirea trecutului, poate, murmură ea, plecându-și privirea.

- Și eu îmi amintesc trecutul, Pamela. Aș vrea ca totul să redevină ca atunci.

Pamela ridică privirea, uitându-se fix în ochii lui Blake.

- Și de ce? Pentru că sunt singura femeie liberă din acest grup?

- Nu! Pentru că țin la tine, protestă el.

- Și-ți închipui că o să te cred? îl ironiză.

Blake își trecu mâna prin păr, după care mărturisi:

- Situația este mai complicată decât crezi. Încearcă să mă înțelegi, Pamela, te rog.

- N-am nici un chef. Ai profitat de o clipă de slăbiciune din partea mea pentru a încerca să-ți atingi scopul. Din fericire, m-am trezit la timp... Dar trebuie să recunosc că ești foarte abil. Te felicit!

Blake își luă hainele și se îndreptă spre ușă.

- M-am săturat până peste cap de prostiile tale ! strigă el. Nu înțelegi absolut nimic! De ce vrei să încerc să mă explic?

Râse forțat.

- Mai ales că refuzi să mă asculți, adăugă el.

Ieși trântind violent ușa.

Capitolul 5

- N-avem timp de pierdut dacă vrem să ajungem la peninsula Dingle, spuse Blake a doua zi dimineața.

Așezați cu toții la mesele din restaurantul hotelului, membrii grupului luau micul dejun: ouă cu șuncă, cârnați, heringi afumați, prăjituri cu unt și gem de portocale.

O masă pe cinste pe care Pamela o onora. Ea, care de obicei se mulțumea dimineața cu o ceașcă de cafea fără zahăr, și uneori cu o felie de pâine prăjită sau un corn…

- Peninsula Dingle? spuse Don fără prea mult entuziasm. Dacă facem ocolul ăsta, n-o să ajungem la Limerick până diseară.

Desfăcu o hartă și începu s-o studieze cu atenție.

- De ce avem nevoie de atâția kilometri în plus? se miră el, ridicând-și privirea și adresându-se lui Blake.

- Am niște prieteni care cunosc foarte bine Irlanda și mi-au spus că peninsula Dingle nu trebuie ratată.

- Prieteni sau prietene?

Blake încruntă sprâncenele și păru supărat. Don izbucni în râs.

- Sunt sigur că Blake a primit acest sfat de la o fată frumoasă!

Blake nu i-a răspuns, iar Pamela fu mirată să-l vadă atât de mohorât. De obicei nu dădea nici o importanță remarcilor sarcastice venite din partea colegilor săi, chiar dacă el era ținta. Ce se întâmpla cu el?

A devenit cumva suspicios? se întrebă ea.

Blake îi aruncă o privire jenată, care o nedumeri și mai tare. Avea senzația că Blake era stânjenit din cauza ei, ca și cum s-ar fi temut ca ea să ia în serios glumele celorlalți…

Dar discuția continua. Au hotărât în cele din urmă să meargă direct la Limerick fără să facă ocolul propus de Blake.

Rezervaseră camera la hotelul Dromoland, cel mai bun din regiune. Un hotel luxos, care o cuceri pe Pamela din prima clipă în care pătrunse în holul magnific, lambrisat. Prin ușile deschise se putea zări salonul imens în care puteai petrece cu siguranță o seară divină.

O mochetă groasă, verde închis, înăbușea zgomotul pașilor. Printre perdelele de catifea care acopereau ferestrele înalte, putea fi întrezărită grădina foarte bine îngrijită.

Camera Pamelei era în întregime albastră, dar roșul domina restaurantul în care grupul de la Waterfront se întâlni la ora cinei.

Pamela aprecie rafinamentul felurilor de mâncare, ca și frumusețea decorului. Dar se întreba dacă lumina lustrei din cristal suspendată deasupra mesei lor făcea să-i strălucească atât de tare ochii lui Blake, așezat în fața ei…

După cină, Blake îi propuse să se plimbe prin grădină.

- De ce nu? se auzi Pamela răspunzând. Chiar am chef să mă dezmorțesc un pic.

Făcură câțiva pași pe sub copaci.

- Trebuie să-mi cer scuze, Pamela, spuse Blake dintr-o dată.

- Scuze?

- Da. Ieri mi-am pierdut capul... Când ți-am cerut un prosop să-mi usuc părul, n-am avut nici o intenție ascunsă. Mă crezi?

Îi evită privirea.

- Îți jur că n-am avut nici o intenție ascunsă! repetă el cu vehemență. Și apoi…

Ezită o clipă, după care termină dintr-o răsuflare:

-... și apoi, evenimentele m-au depășit.

Pamela tăcea, neștiind ce să creadă.

- Ai putea uita acest incident? o întrebă el. Să redevenim prieteni, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Vrei?

Pamela era nehotărâtă.

- Accepți?

- Da, spuse ea în cele din urmă, după care zâmbi. Dar să nu te mai lași... depășit de evenimente!

Blake îi răspunse cu un zâmbet și Pamela simți cum inima îi bătea nebunește.

Se întoarseră încet spre hotel.

- Un adevărat castel, ca-n poveștile cu zâne! murmură ea.

Nu obosea admirând această construcție impozantă din granit cenușiu, presărată cu turnulețe și ornamente.

Doar Don și soția sa mai erau în salon. Ceilalți se duseseră să se odihnească.

- Mă duc și eu, se hotărî Pamela.

- Te însoțesc, spuse Blake.

O tulburare plăcută o cuprinse. O s-o sărute? Își dorea acest lucru, dar se și temea.

Când ajunseră în fața camerei sale, Blake se mulțumi să se încline ușor, zâmbind.

- Noapte bună, Pamela.

- Noapte bună… spuse ea încet.

Plecă, și Pamela îl urmări cu privirea, simțindu-se în mod bizar dezamăgită.

***

A doua zi fu consacrată în totalitate muncii. Echipa de la Waterfront avea stabilite mai multe întâlniri cu o serie de exportatori din Limerick.

Directorul unei importante companii i-a invitat la cină într-un restaurant amenajat în beciul castelului medieval Bunratty.

Blake se așeză imediat lângă Pamela, în capătul lungii mese din stejar. Pentru că Pamela era mirată de faptul că avea doar un cuțit, Blake începu să râdă.

- Dar ne-am întors în Evul Mediu, draga mea! Va trebui să mănânci cu mâinile...

La început crezuse că glumește, dar înțelese destul de repede că de data asta era serios...Amuzată, se supuse obiceiurilor din acest restaurant mai puțin obișnuit.

Îi plăcu mai ales băutura pe care fetele în rochii din catifea lungi i-au turnat-o în pocal. Fu informată că era vorba de hidromel și Blake o avertiză.

- Fii atentă! Se bea ca apa, dar n-are același efect!

O mică orchestră se instală în curând pe estrada care domina sala. Muzicanții îmbrăcați în costume de epocă începură să interpreteze la niște instrumente ciudate o melodie cu iz vechi. Intrigată, Pamela se uită întrebător spre Blake.

- Violă, violoncel și harpă celtică, îi explică Blake.

- De unde știi toate astea?

- Știu pentru că... totul mă interesează!

Pamela termină dintr-o înghițitură conținutul pocalului. Blake ridică din sprâncene.

- Fii atentă! repetă el.

Pamela făcu un gest de agasare.

- O, dar n-am băut mult. În orice caz, nu mai mult decât tine!

- Este adevărat, dar cred că eu rezist mai bine la alcool.

- Pentru că ești bărbat, în timp ce eu sunt o biată femeie?

- Exact. Cântăresc mai mult decât tine...

- Atunci, înseamnă că n-am greutate? îl ironiză.

Fără să pară că ține cont de această remarcă, Blake adăugă:

-... și nu ești obișnuită să bei. Fii rezonabilă, Pamela. Altfel o să regreți, mâine!

- Mâine, ultima zi înaintea plecării, spuse ea visătoare.

Pocalul ei fusese umplut din nou și Pamela luă câteva înghițituri.

- Este delicios, spuse ea.

Blake nu-i răspunse, așa că Pamela schimbă subiectul.

- Ceilalți au hotărât să joace golf mâine. Pentru că niciodată n-am pus piciorul pe un teren de golf, am de gând să hoinăresc mâine și…

- Nu vrei să mă însoțești într-o excursie până la peninsula Dingle? o întrerupse Blake. Am închiriat o mașină. O să ne petrecem ziua făcând turism. Ce părere ai?

Luată pe neașteptate, Pamela nu știu ce să-i răspundă.

- Vroiam să te invit să mă însoțești. N-am avut ocazia să-ți spun până acum… Spune da, Pamela! insistă el.

Pamela îl privi. Lumina lumânărilor arunca reflexe în părul său auriu. Văzându-l cum o privea, pe cale s-o fixeze, mai seducător ca niciodată, Pamela simți că inima încetă să-i bată.

- Nu… n-ai chef să joci golf cu restul grupului? îl întrebă ea în cele din urmă.

Blake îi luă hotărât paharul din mână.

- Nu. Cred c-ai băut destul!

Pamela îi susținu privirea. Se simți deodată incredibil de ușoară. Fericită… Hidromelul îi dădea aripi…

- Mă săruți în seara asta? îi aruncă ea, chicotind.

Blake făcu ochii mari și apoi se întoarse spre colegii lor. Din fericire, nu auziseră nimic, atât erau de pasionați de discuția pe care o aveau.

- Ssst! îi șopti el. Ce-or să-și închipuie?

Pamela își dădu rapid seama de nebunia pe care o făcuse și se înroși. Ce i se întâmpla? De ce era atât de veselă și de îndrăzneață? De unde îi venea cheful ăsta brusc de a încălca tabuurile și de nu-și mai respecta principiile?

- Ai dreptate, murmură ea. De vină e hidromelul. Am băut prea mult și spun prostii…

- Ești fermecătoare.

Se apleacă spre ea și o întrebă în șoaptă:

- Chiar vrei să te sărut în seara asta?

O, da!... vroia. Dar în loc să mărturisească, se retrase ușor și spuse, bâlbâindu-se:

- Nu… bineînțeles că nu…

Cu mâna tremurându-i un pic, a mai dus o dată la gură pocalul și de data asta Blake n-o mai împiedică să bea.

- Atunci, rămâne așa? o întrebă el. Mă însoțești mâine?

- Unde?

Blake suspină.

- La peninsula Dingle, îi aminti el răbdător. Am închiriat o mașină și…

- A, da!

- O să vezi, o să petrecem o zi foarte plăcută.

Pamela aprobă din cap.

- O să fie mai plăcut decât să te uiți la alții cum joacă golf.

- Atunci, vii?

- Sigur.

Chipul lui Blake se lumină. Brusc neliniștită, Pamela se întrebă de ce părea atât de mulțumit. Excursia asta putea să fie o nouă capcană...

Nu-și puse însă prea multe întrebări. Plutea în continuare… Hidromelul o făcea să vadă totul în roz.

La întoarcere, Blake își anunță colegii că a doua zi el și Pamela nu-i vor însoți la golf.

- Ia te uită... spuse Don cu subînțeles.

- Este ultima zi și Blake va arunca în joc cartea cea mare! spuse Scott.

Grupul se despărți în holul hotelului Dromoland. Blake o urmă pe Pamela pe scări.

- N-ai nevoie de un însoțitor, totuși? îi propuse Don râzând.

- Ar fi mai sigur așa, o asigură și Blake.

Pamela îl privi surprinsă.

- Haide c-am glumit, spuse Don, foarte jenat.

- O s-o însoțim toți pe Pamela până în cameră, spuse cineva. În clipa asta, nu e în apele ei. N-are nevoie de o însoțitoare, ci de vreo șase!

Și grupul luă cu asalt scara.

- Este... este ridicol, mormăi Pamela. Nu am...

Tăcu. În capul său era ceață. Ce vroia să spună? Nu mai știa…Vocea asta groasă era a ei? Nu putea să creadă.

Blake a avut dreptate, își spuse Pamela oripilată. Am băut prea mult hidromel și mi s-a urcat la cap…

Însoțită de o întreagă delegație, reuși în cele din urmă să ajungă în camera sa albastră. Intră singură și închise ușa cu cheia. Spera totuși un pic ca Blake să-i bată la ușă mai târziu. Dar nu se întâmplă nimic.

Făcu un duș, se trânti în pat și se cufundă imediat într-un somn adânc, fără vise.

***

- Te simți mai bine? o întrebă Blake, plin de amabilitate.

- Da, îl asigură Pamela, zâmbindu-i amabil.

Migrena care o chinuise toată dimineața începea să dispară.

Se opriră pentru prânz la un mic han ridicat pe vârful unui deal, de unde îi se oferea o priveliște magnifică asupra golfului Dingle și a plajei întinse, cu nisip alb.

Ceaiul îi făcu bine Pamelei. N-ar fi putut să bea altceva. Doar gândul la alcool îi făcea rău.

- Arăți atât de bine când nu mai porți uniforma aia de...
Pamela nu-l lăsă să termine.

-... de învățătoare. Știu!

Blake zâmbi și Pamela își plecă privirea.

- De ce ai insistat să merg cu tine? îl întrebă ea.

- Vreau să-ți fac o propunere.

Pamela îl privi în ochi.

- O propunere? repetă ea neîncrezătoare.

- Ei bine..da.

Blake părea dintr-o dată mult mai nesigur.

- Despre ce este vorba?

În acel moment apăru chelnerița, cu nota de plată cerută de Blake.

Puse câteva bancnote pe masă și așteptă ca femeia să plece pentru a relua conversația.

- Ce-ar fi să ne plimbăm un pic pe plajă? îi propuse el.

Pamela dădu din cap.

- Nu. Vreau să știu imediat ce vrei să-mi propui!

- Prefer să-ți spun pe plajă. O să fie oricum mai romantic decât într-o sală de mese...

- Sunt intrigată, Blake. Unde vrei să ajungi?

Îi spuse foarte repede, fără s-o privească:

- Vreau să mă căsătoresc cu tine.

Nu... Era imposibil! Cu siguranță, auzise greșit...

- Vrei... vrei… se bâlbâi ea.

- Să te iau se soție.

Un grup de tineri gălăgioși se așezară la masa de alături. Pamela nici nu-i vedea, nici nu-i auzea. Era sub șoc... Se ridică.

- Să mergem pe plajă, îi spuse Pamela.

Peste cinci minute, mergeau pe plajă, mână în mână.

- Deci, Pamela? Ce spui de propunerea mea?

Pamela râse, nu foarte natural, și spuse:

- O consider cu adevărat surprinzătoare. Nu mă așteptam la așa ceva!

În realitate, aproape că nu se mai putea ține pe picioare de atâta emoție. I se părea că visează. Și poate chiar visa. Un vis prea frumos...

- Îți... îți bați joc de mine, nu-i așa? îl întrebă ea, cuprinsă brusc de angoasă.

- Nu, draga mea. Nu, deloc, protestă el cu o voce serioasă, pe care Pamela n-o cunoștea.

- Haide, Blake…

- Este prima oară când cer o femeie în căsătorie, recunoscu el. Cred că îți par stângaci…

Blake ridică din umeri.

- Dar cum poți face declarație de dragoste fără să pari un pic...un pic idiot?

- O declarație de dragoste?

- O! Nu ți-am spus… Pamela, te iubesc. Așa vroiam să încep și apoi..

Pamela nu-și putea reține lacrimile.

- Mă… mă iubești?

- De ani de zile.

Îi dădu drumul la mână, își înfundă mâinile în buzunare și se întoarse spre ea.

- Da, te iubesc de cinci ani, îi spuse pe același ton grav. Dar vroiam să te uit. Am încercat să resping această dragoste...

- De ce, Blake?

Blake își plecă privirea, și spuse șoptit:

- M-am îndrăgostit de tine în prima clipă când te-am văzut, Pamela. Erai atât de frumoasă, de inteligentă și de călduroasă... Mi-a fost frică de dragostea asta. M-am simțit cuprins de acest vârtej și m-am zbătut din toate puterile să scap din el.

- De ce, Blake? îl întrebă ea din nou.

- Am jurat să nu iubesc niciodată.

- Dar de ce?

O privi foarte trist.

- Eram încă adolescent când mama mea a murit. Tatăl meu o adora și n-a putut supraviețui acestei pierderi. S-a...

Pentru că s-a oprit, Pamela spuse cu foarte multă blândețe:

- S-a... sinucis?

- Probabil.

- O, Blake!

Începea, în sfârșit, să înțeleagă. Traumatizat de moartea părinților săi, Blake se temea să treacă prin aceleași încercări iubind o femeie…

- Semăn mult cu tatăl meu, reluă el cu efort. La fel ca el, par vesel și nepăsător... S-ar zice că nu mă gândesc decât cum să mă distrez și să râd. Adevărul este că sunt foarte vulnerabil. Mai ales când vine vorba despre dragoste…

Își puse mâinile viguroase pe umerii Pamelei.

- Și m-am îndrăgostit de tine... Când am înțeles cât de mult te iubesc, n-am găsit decât o singură soluție: să fug.

Pamela se abandonă în brațele sale. Apoi îl luă în brațe și-l legănă cu infinită tandrețe.

- Dragul meu, dragul meu...

- N-am simțit nimic profund pentru nici una din fetele cu care am ieșit. Încercam doar să te uit și am înțeles repede că nu asta era soluția.

Pentru că Pamela se îndepărtase un pic pentru a-l putea asculta, Blake își trecu mâna peste frunte într-un gest care-i trăda confuzia în care se afla.

- Din fericire, m-am trezit la timp.

- Da?

- Mulțumită ție, Pamela. Ție și oribilelor tale taioare gri…

Pamela tresări.

- Dar…

N-o lăsă să continue.

- Mă întrebam de ce te…înmormântezi așa, oftă el.

- Nu mă înmormântam! protestă ea.

- Îți pierduseși toată vioiciunea, toată căldura... Deveniseși o mașină. Și Holloway, care apărea tot timpul în urma ta…

Pamela își stăpâni un zâmbet. Așadar, Blake era gelos pe John? Foarte bine! se gândi ea. Merita. Ea, care fusese atât de geloasă pe fetele cu care se afișa la braț!

- Am reușit să alung în cele din urmă toate temerile cuibărite în sufletul meu de atâția ani, continuă el. Am înțeles că viața nu merită trăită dacă nu-ți asumi riscuri. Sunt gata să te iau de soție și să te iubesc până la ultima răsuflare… Vrei să fii soția mea, Pamela?

- Blake, îmi revin cu greu…Îmi lași un pic de timp să reflectez?

Dezamăgirea îl făcu să devină livid.

- Da, bineînțeles, spuse el în cele din urmă.

- Trebuie totuși să-ți fac o mărturisire. Și eu m-am îndrăgostit de tine, acum cinci ani. Am încercat să te alung din gânduri, dar n-am reușit.

Zâmbi dintr-o dată.

- Am uitat complet de bietul Jon Holloway! A trebuit să-mi vorbești despre el ca să-mi aduc aminte că există!

- Bietul John!

Blake o luă în brațe. Buzele li se contopiră într-un sărut pasional și Pamela uită complet de John.

În joacă, Pamela se agăță de el ridicând picioarele la spate, și Blake o învârti. Au izbucnit amândoi în râs, ca niște copii. Doi copii fericiți că trăiesc.

- Pamela, spune-mi că accepți să fii soția mea, îi șopti el la ureche un pic mai târziu.

Pamela redeveni serioasă.

- Trebuie să mă gândesc, spuse ea încăpățânată.

- Adică, nu mă iubești?

- Ba da. De cinci ani, așa cum ți-am spus deja. Dar îmi trebuie un pic de timp ca să… ca să cred. Totul s-a întâmplat atât de rapid! În ultima perioadă, comportamentul tău a fost foarte dezagreabil.

Pamela îl privi acuzator.

- Tricoul pe care mi l-ai făcut cadou… și striperul, îți aduci aminte? Și…

Blake îi puse degetele pe buze.

- Știu, draga mea. Am fost odios.

- Și toate femeile cu care te afișai…

- Ți-am spus, draga mea, că nu contau pentru mine!

- Posibil, dar viața ta este cea a unui celibatar fericit. Ești sigur că ești suficient de matur pentru a te căsători, Blake?

- Cu tine da, o asigură el.

- Totuși, este mai bine să reflectăm amândoi. Am așteptat cinci ani, n-o să mai putem aștepta încă un pic?

Blake nu mai insistă.

- Tu decizi, draga mea. Sper să nu-mi pui la prea grea încercare răbdarea, îi spuse luând-o din nou în brațe.

- Te ador! exclamă el înflăcărat. Ești femeia vieții mele, femeia visurilor mele...

Se plimbară îndelung pe plajă înainte de a se hotărî să se întoarcă.

- Hai să cinăm ca doi îndrăgostiți, la Limerick! îi propuse Blake. N-am chef de ceilalți în seara asta…

- Nici eu!

Pamela se simțea ușoară și euforică, dar în seara asta nu era de vină hidromelul. Era pur și simplu fericită. Era în al șaptelea cer.

Așteptă să ajungă la restaurant pentru a-i pune întrebarea care-i ardea buzele.

- Când te-ai hotărât să mă ceri în căsătorie?

- Mă gândeam deja la asta de câteva zile.

- De ce le-ai spus celorlalți, aseară, că aveam nevoie de o însoțitoare?

- Nu erai tu însăți, Pamela. Eminenții noștri colegi ar fi putut să-și imagineze că vroiam să profit de tine în starea în care erai.

Pamela se înroși.

- Trebuie să-și bage ei nasul unde nu-i privește.

- Putem să ne supărăm pe ei? Un pic de picanterie pentru rutina lor plictisitoare de la Waterfront, asta-i tot; nu te poți gândi tot timpul doar la muncă.

- Ai dreptate, recunoscu ea din vârful buzelor.

- Da? Nu pari foarte convinsă.

- Nu-mi place să-mi fie spionate gesturile și faptele.

- Dacă secretara ta... Diane, parcă?

- Da, Diane.

- Dacă Diane s-ar îndrăgosti de Ted, de Edward sau de Jim, toată lumea ar urmări cu interes această idilă, nu-i așa?

- Da, este adevărat.

Blake își puse mâna peste cea a tinerei femei.

- Acum e rândul tău să-mi răspunzi la o întrebare.

- Dă-i drumul.

- De ce naiba mi-ai făcut cadou slipul ăla din satin roșu?

Pamela deveni stacojie.

- Vroiam să te scot din sărite, mărturisi ea. Din păcate, ai reușit să întorci situația în favoarea ta, și am căzut în propria mea capcană.

Oftă.

- Sinceră să fiu, nici nu mai știu cum mi-a venit ideea. Așa, dintr-o dată. M-am dus să cumpăr lenjeria cea mai provocatoare pe care am găsit-o…

Apoi, după ce-și mușcă buza de jos:

- Dacă te gândești mai bine, ai putea descoperi cu siguranță mai multe motive care mi-au determinat, inconștient, gestul. Încercam poate să-ți dovedesc că nu devenisem un robot? Îmi repetai atât de des că semănam cu o învățătoare ieșită la pensie…

- Am știut întotdeauna că adevărata Pamela nu murise sufocată de aceste taioare gri și triste. Orice ai face să-ți reprimi feminitatea este destinat eșecului.

Mângâie cu degetul conturul buzelor senzuale și Pamela se înfioră sub această mângâiere.

- Buzele te-au trădat întotdeauna... și ochii la fel.

Își cufundă privirea într-a sa și Pamela simți că inima sa bătea nebunește.

Ceva mai târziu, se întoarseră la Dromoland. Era târziu și salonul era gol.

Blake o însoți pe Pamela până la ușa camerei sale.

- Pot să intru? o întrebă el foarte natural.

- Dacă vrei, se auzi Pamela răspunzându-i.

Intră prima și, fără să se întoarcă, își puse geanta și cheile pe o măsuță în fața căreia atârna o oglindă mare, cu ramele aurite. Imaginea pe care o zări în oglindă o uimi atât de tare încât rămase nemișcată câteva clipe. Cum se putuse schimba atât de mult în câteva ore? Buzele îi fremătau, tenul îi devenise roz, ochii îi străluceau...

Îl văzu în oglindă pe Blake cum se apropia încet, oprindu-se o secundă în spatele ei. O trase apoi spre el și o sărută pe ceafă.

Pamela ridică brațele și-i prinse gâtul în timp ce mâinile lui Blake urcară de pe talia ei pe sâni.

Apoi, fără grabă, începu să-i desfacă nasturii bluzei de mătase. Pamela nu se mișca. Îl privea pe Blake în oglindă cum o dezbrăca…

Era dezbărcată acum până la mijloc. Cămașa lui Blake căzu și ea pe covor și Pamela se aruncă în brațele sale, avidă să-i simtă pielea lipită de a sa.

Se strânseră în brațe cu multă pasiune.

- Pamela... O, Pamela!... murmură el cu o voce răgușită.

Se sărutară, după care buzele lui coborâră pe gât, oprindu-se pe unul din sâni.

- Blake... gemu ea.

- Am nevoie de tine, Pamela. Vreau să adorm în fiecare seară alături de tine și să mă trezesc cu tine în brațe. Vreau...

Cu ochii închiși, Pamela se abandona.

- Să n-o luăm prea repede… îl imploră ea. Te rog, să n-o luăm prea repede!

- Te iubesc, o asigură el.

Două cuvinte care răspundeau la toate întrebările.

- Și eu te iubesc, dar...

- Dar ce, draga mea? De ce atâta reticență?

- Timp de cinci ani, am încercat să te uit fără să reușesc. În toți acești ani au existat alte femei în viața ta. Eu am ieșit cu John...

- Să uităm trecutul! Să ne gândim doar la viitor. Și la prezent!

- Blake…

- Da?

Pamela își mușcă buzele.

- Trebuie să-ți mărturisesc ceva. Dată fiind vârsta mea și epoca în care trăim, o să ți se pară cu siguranță ridicol dar…

- Dar?

- Pentru mine…va fi prima oară, spuse ea atât de încet încât de-abia i se auzi vocea.

Îmbrățișarea lui Blake deveni și mai strânsă.

- Draga mea...Ce cadou minunat! O! Nu te merit!

Pamela îl îndepărtă cu blândețe.

- Să o luăm mai încet...

Blake o aprobă din cap.

- Înțeleg… O să te aștept atâta timp cât vei avea nevoie, dragostea mea.

- Nu sunt convinsă că ești pregătit pentru căsătorie.

- Dacă n-aș fi pregătit, crezi că m-aș mai gândi să cumpăr o casă? Dacă am ținut să o vezi și tu, este pentru că visam ca într-o zi să locuim împreună în ea. Vroiam să fiu sigur că-ți va plăcea.

Se uită fix la el, fără să scoată nici un cuvânt.

Și dacă ți se va face din nou frică de viitor? avea ea chef să-l întrebe. Dacă temerile care te apasă de atâția ani vor reapărea? Și dacă... dacă o să regreți viața de playboy? Azi o femeie, mâine alta… E greu să scapi de astfel de obiceiuri…

- Te las, draga mea, spuse el cu un efort vizibil. Trebuie să ne sculăm foarte devreme mâine de dimineață ca să ajungem la timp la aeroport.

- Știu.

Îi trimise o bezea cu degetul.

- Te iubesc, Pamela.

- Te iubesc, îi răspunse ea dintr-o răsuflare.

Capitolul 6

Trecuseră câteva săptămâni de când Pamela se întorsese în biroul ei din Chicago, la etajul patruzeci și trei. Irlanda i se părea foarte departe, acum.

În acea dimineață, descoperi pe scaunul de la birou un trandafir, de panglica căruia fusese agățat un bilețel pe care o mână nerăbdătoare scrisese un singur cuvânt: Când?

Era întrebarea pe care Blake i-o punea aproape în fiecare zi. Când va accepta să se mărite cu el? Când i se va dărui? Când...

Oftă. Nu se putea hotărî asupra unei date. De fapt, se temea să facă pasul care i-ar transforma existența cotidiană, lipsită de surprize, într-un adevărat vârtej.

Sunt prea timorată, se gândi ea pentru a mia oară.

De ce se temea să se angajeze? Pentru că nu-i iertase încă lui Blake faptul că îi pusese răbdarea la

încercare atâția ani? Pentru că îi era teamă să fie părăsită din nou fără nici o explicație, cum se întâmplase în urmă cu cinci ani ?

Imediat după întoarcerea în Statele Unite rupsese relația cu John și-i părea în continuare rău, pentru că-l făcuse să sufere.

John o privise ca un câine bătut.

- De ce, Pamela? Ce-am făcut? Sau mai bine zis ce n-am făcut?

- Nu e vorba despre tine, John. Iubesc pe altcineva, îi mărturisise ea cinstit.

John se îndoise ușor, ca și cum ar fi primit din partea ei o lovitură în stomac.

- Pe cine? întrebase el aprig.

- Pe…unul din colegii mei de la birou.

- Tipul ăla blond care mă privește întotdeauna de sus de fiecare dată când ne întâlnim pe holurile de la Waterfront? El e, nu-i așa?

Perspicacitatea sa o surprinsese pe Pamela.

- Știai?

- Era de-ajuns să-l văd cum te sorbea din ochi ca și cum ai fi fost proprietatea lui particulară! Cât despre tine, de câte ori apărea, te schimbai.

- Îmi pare rău, John, murmurase ea.

Cuvintele i se părură de prisos în încercarea de a-i mărturisi ce simțea. Își desfăcuse ceasul din aur de la mână, cadoul primit de la John de ziua ei.

- Nu pot să-l păstrez...

John o întrerupsese.

- Vreau să-l păstrezi. L-am cumpărat pentru tine. Pentru nimic în lume nu l-aș lua înapoi.

- Haide, John...

O întrerupse din nou.

- Te rog, păstrează-l. Ți l-am oferit ca semn al prieteniei pe care ți-o port. Și prietenia mea pentru tine nu se va schimba, indiferent de situație.

Reuși să zâmbească.

- Să mi te închipui îndrăgostită de altcineva...Înțeleg și accept. Să ne despărțim însă ca niște buni prieteni!

John ezitase câteva clipe.

- Dacă în viitor...sentimentele tale față de acest bărbat se vor schimba, o să fiu mereu aici.

Ochii Pamelei se umplură de lacrimi.

- Ești atât de bun și de înțelegător, John. Mulțumesc. Îți mulțumesc din adâncul inimii pentru tot. Și iartă-mă...

***

Pamela își cercetă machiajul într-o oglinjoară. De când se întorsese din Irlanda, era mult mai preocupată de felul cum arăta. Își dădea cu ruj de mai multe ori pe zi, își refăcea liniile trase cu tușul și fardul de pe pleoape.

În pofida insistenței lui Blake, nu renunțase la taioarele sale gri, dar purta acum cămăși din mătase în culori mai vii, coliere și brățări. Ceea ce schimba totul. Nu mai părea la fel de austeră; grație accesoriilor pe care și le alegea cu multă grijă, devenise foarte feminină.

De-abia se apucase de lucru când Blake își făcu apariția.

- Ce frumoasă ești în dimineața asta! începu el bine dispus.

- Mulțumesc! Și mulțumesc pentru trandafir!

- Trandafirul îți punea o întrebare, îi aminti el. Care este răspunsul tău?

- O să-l afli curând.

Blake ridică ochii spre cer.

- Curând… Of! De ce-mi pui la așa de grea încercare răbdarea?

Își regăsi însă imediat zâmbetul.

- Luăm prânzul împreună, astăzi?

- Bună idee.

- Poți să scapi un pic mai devreme de cât de obicei?

- Cred că da... De ce?

- O să vezi, spuse el misterios.

Era gata când Blake veni s-o ia, la douăsprezece fără cinci.

- Unde mergem? îl întrebă.

- A! Este o surpriză!

Îl urmă zâmbitoare. Dar merseră atât de mult încât începea să se îngrijoreze; ajunseră în piața Center Daley, dominată de o sculptură gigantică a lui Picasso. O operă pe care artistul o donase orașului și despre care nimeni nu știa exact ce reprezenta. Bustul unei femei? Aripile unei păsări enorme? Sau, cum sugerase un ziarist glumeț, capul unui câine baset?

Pentru Pamela, ansamblul din oțel care se înălța spre cer aducea mai degrabă cu silueta unui vultur.

- Te deranjează dacă vii cu mine? o întrebă Blake. Am de luat câteva documente de la primărie.

- Bineînțeles că nu. Durează mult ?

- Cu siguranță, nu.

Traversară niște holuri interminabile, luară un lift și ajunseră în cele din urmă în fața unei uși pe care o

tăbliță anunța «Certificate de căsătorie» Stupefiată, Pamela se uită la Blake.

- Dar ... ce...

- Mă mut în câteva zile în Oak Brook, în casa noastră, îi explică el cu o naturalețe deconcertantă.

Reluă, silabisind:

- Ca-sa noas-tră!

Apoi, foarte încet:

- N-o să pot locui acolo singur, Pamela.

- Dar tu... tu mă...

Deschise ușa și o invită să intre, împingând-o ușor de umăr. Văzând că trei cupluri așteptau în fața ghișeului, Pamela tăcu. Dar de îndată ce le veni rândul și fură singuri cu funcționarul însărcinat cu înregistrarea căsătoriilor, se întoarse spre Blake, tremurând de indignare. Blake o împiedică imediat să-și exprime mânia, vorbind primul. Pe un ton aproape rugător, îi spuse:

- Hai să ne căsătorim cât mai repede... De ce nu pe douăzeci iunie?

- Peste patru săptămâni? Dar Blake...

- Este suficient pentru a ne aranja locuința și pentru a pregăti ceremonia. Judecătorul Clark este un

vechi prieten al familiei și va fi încântat să ne căsătorească la data aleasă de noi.

Pamela îl privi în tăcere, complet dezarmată de încăpățânarea lui.

- Ai aranjat totul... fără să mă consulți ? Incredibil! Ce bărbat enigmatic ești, Blake… O! Nu știu ce să mai cred… mărturisi ea, pe punctul de a izbucni în lacrimi.

- Aștept de o veșnicie răspunsul tău, Pamela! N-aveam altă soluție decât să grăbesc evenimentele... Înțelegi?

Îi explica totul cu atâta convingere încât, fără să vrea, nu se mai împotrivi.

- Douăzeci iunie! gemu Pamela. Este mult prea devreme. Gândește-te un pic la tot ce trebuie să fac... să-mi cumpăr rochie, să fac lista cu invitați...

- Lista? Am început deja s-o fac. N-are rost să invităm foarte multă lume. M-am gândit că am putea organiza recepția în grădină, în jurul piscinei. Va fi relaxant și familiar. Ce părere ai?

- Nu știu ce să mai zic… Nu mai știu nimic, Blake.

Brusc, se ridică și exclamă îngrijorată :

- Și mobila? Trebuie mobilată toată casă și e mare... Nu, n-o să avem timp.

- Putem să începem chiar din seara asta.

Dându-și seama că tocmai îi smulsese faimosul răspuns, mânia o cuprinse din nou.

- Dar văd c-ai aranjat totul! Și fără să-mi ceri părerea! Chiar așa…

- Pentru că de fiecare dată când încerc să abordez problema, faci în așa fel încât schimbi subiectul.

Pamela trebuia să admită că avea dreptate.

În acel moment, funcționarul, un bărbat micuț și chel, cu ochelari cu rame rotunde și aurii, care asistase la această scenă ciudată bătând cu degetele în sticla ghișeului, îi întrebă:

- Sunteți siguri că vreți să vă căsătoriți?

- Foarte siguri! exclamă Blake.

- Atunci, dați-mi rezultatele analizelor de sânge. Am nevoie pentru înregistrarea căsătoriei.

- Analize? Doamne! Nu m-am gândit!

În fața consternării atât de evidente a lui Blake, Pamela nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

- Îmi pare rău, spuse funcționarul. Nu pot să vă eliberez certificatul fără aceste rezultate.

- Nu există vreo modalitate pentru a aranja… începu Blake.

Pamela îl întrerupse, întorcându-se spre funcționar:

- O dată obținută înregistrarea, cât timp este valabilă? întrebă ea.

- Șaizeci de zile.

- Nu poți să te gândești la toate! îi aruncă ea lui Blake râzând, în timp ce ieșeau.

Apoi, strecurându-și brațul sub al său.

- Dar obstacolul nu este de netrecut. Mă duc la doctor în seara asta, după terminarea programului. Nu vrei să faci și tu la fel?

Blake se opri și o privi radios.

- E răspunsul tău? Accepți?

- Da, spuse ea simplu.

- Pe douăzeci iunie?

- De vreme ce înregistrarea este valabilă două luni, nu suntem obligați să fixăm o dată atât de apropiată.

- Ba da! Judecătorul Clark este liber pe douăzeci și i-am cerut să rețină acea zi. Este o persoană mult prea importantă pentru a-i impune schimbări de program fără motive serioase.

- Fără motive? exclamă ea. Pentru că să decizi fără mine data căsătoriei nu este un motiv suficient, nu?

- A căsătoriei noastre, preciză el. Te întreb: când?... de săptămâni întregi, fără să primesc un răspuns de la tine. În disperare de cauză, am luat inițiativa...

Pamela nu-i răspunse. Reticența ei îl împinsese pe Blake să acționeze în acest fel. Pentru că-l cunoștea, ar fi trebuit să-și dea seama… Zâmbi.

- Sunt de acord cu data de douăzeci iunie, Blake. Nu știu cum o să ne descurcăm, dar...

- O să reușim, o asigură el luând-o de umeri și trăgând-o afară.

- Mor de foame! spuse ea.

- O ultimă formalitate înainte de a merge la restaurant…

Fără nici o explicație, se îndreptă spre magazinul unui celebru bijutier.

- Blake... spuse ea când ajunseră în fața vitrinei.

- Vreau să-ți dăruiesc un inel de logodnă. Cu un diamant enorm! Cel mai mare și mai minunat pe care-l vom găsi! Un diamant pe măsura dragostei mele...

Capitolul 7

- Este o nebunie, Blake... Inelul ăsta costă o avere! spuse Pamela încântată, în timp ce ieșeau de la bijutier.

- Pentru tine, sunt gata să cheltuiesc tot ce am, și mai mult decât atât! o liniști el.

- Dar plătești și casa, și...

- Nu-ți face griji pentru contul meu din bancă, draga mea. Părinții mi-au lăsat suficienți bani pe care i-am înmulțit în ultimii ani și de care nu m-am atins. Salariul îmi ajunge să trăiesc.

Blake îi zâmbi.

- Și apoi, uiți că într-o zi Waterfrontul va fi al meu… Nu vom avea niciodată probleme de ordin material.

Pamela se înroși ușor.

- Nu te-ai gândit că m-ar fi putut interesa lucrurile astea?

Blake începu să râdă deschis, în fața acestui scrupul.

- Tu, draga mea? Știu foarte bine că nu te interesează banii!

Pamela îi dădu deodată seama că era pe cale să se căsătorească cu un bărbat bogat. Era o idee care nu-i trecuse prin cap nici o clipă până acum. Se gândi că Blake întâlnise cu siguranță numeroase femei interesate mai degrabă de situația lui financiară decât de persoana lui… Slavă Domnului că o cunoștea suficient de bine pentru a fi sigur că îl iubea cu adevărat pe el, și nu averea lui, care o lăsa rece.

Inelul urma să fie gata doar la sfârșitul săptămânii, la fel ca verighetele pe care Blake le comandase. Oricum, Pamela nu ținea să-i pună al curent pe colegii săi cu marele eveniment. Prefera să aștepte ultima clipă pentru a se păzi de teribila lor curiozitate.

Acum, se lăsa contaminată de elanul și de entuziasmul lui Blake. Chiar a doua zi îl anunță că urma să-și cumpere rochia de mireasă...

- Vin cu tine!

Pamela îl amenință cu degetul.

- Nu! Nu trebuie s-o vezi înainte. o să ne aducă ghinion...

Blake izbucni în râs.

- Ești cumva superstițioasă, dragostea mea?

- Nu, nu chiar. Dar de ce să provoci destinul?

- Bine. Nu poți să mai aștepți o zi sau două pentru rochie?

- Bineînțeles că da. De ce?

- Pentru că ar fi mult mai urgent să ne ocupăm de instalarea în noua locuință. Ai mult bun-gust, Pamela. Tu ar trebui să alegi mobila, perdelele...totul! Amenajează casa noastră, iubito! Îți dau mână liberă.

O însoți totuși prin magazine, dând dovadă de multă răbdare, pentru că Pamela se gândea mult înainte de a lua o decizie, chiar și pentru cel mai mic bibelou. Fiecare obiect din viitorul lor cămin trebuia să-i placă!

Îi cerea întotdeauna părerea lui Blake.

- Perfect! o liniștea el. Minunat! Îmi place tot ce-ți place ție!

Peste câteva zile, Pamela reuși să-și dedice o după-amiază întreagă alegerii unei rochii de mireasă. A însoțit-o mama ei, fericită că fiica sa s-a hotărât în cele din urmă să-și întemeieze un cămin, cum îi plăcea ei să spună.

În ceea ce o privește pe Pamela, era foarte îndrăgostită…Vroia să fie frumoasă pentru Blake. Își cumpără două toalete. Rochia de mireasă, în întregime din dantelă, somptuoasă, pe care o va purta cu o capă

la fel de albă ca trandafirii care o împodobeau, și o rochie din borangic cu voaluri, în stilul fustelor largi țigănești.

Privindu-se în oglindă în timpul probelor, nu se recunoscu și rămase mută de uimire.

- Rochia asta îți vine minunat! exclamă mama ei. S-ar zice că a fost special creată pentru tine!

- N-am totuși nimic dintr-o țigancă…

- Poți să juri că te pregătești să dansezi acum! O, draga mea! Sunt tare bucuroasă că a început din nou să te preocupe felul în care arăți! Grație lui Blake, ți-ai regăsit bucuria de a trăi!

Pamela roși și nu-i răspunse mamei sale.

După retușuri, rochiile îi vor fi trimise la domiciliu peste trei-patru zile. Pamela se despărți de mama sa și simțea cum îi cresc aripi. Trebuia acum să se întâlnească cu Blake...Ce-i drept nu chiar imediat. Peste o oră, și cât de mult însemna o oră! Prea mult.

Și dacă se va duce să-l surprindă la el acasă? își spuse ea.

Fără să se mai gândească, se sui în mașină și se îndreptă spre nordul orașului. Blake locuia într-un vast apartament cu patru camere, la etajul al doilea al unei clădiri ultramoderne, într-un cartier care nu-i plăcea Pamelei. Erau prea multe baruri, discoteci și cabarete. Prea multe posibilități de distracție.

Ce bine că Blake a decis să se mute în Oak Brook, se gândi Pamela.

Se dusese acasă la Blake cât mai rar cu putință, temându-se să nu se lase antrenată într-o situație dificilă, în care n-ar fi știut să se descurce. Și ținea mai presus ca orice ca prima lor noapte împreună să fie o veritabilă noapte a nunții...

Când îi mărturisise timid lui Blake, acesta nu se distrase pe seama ei, așa cum se temuse. Dimpotrivă. O luase în brațe și o strânsese mai tare ca de obicei.

- Te ador! își șoptise cu ardoare.

Parcă mașină, intră în clădire și luă liftul. La etajul zece, nerăbdătoare să-l sărute, alergă până la ușă unde sună îndelung. Auzi sunetul soneriei răsunând înăuntru strident, și râse anticipând mirarea lui Blake...

Brusc, auzi o voce iritată...

- Ce gălăgie!

Ușa se deschise imediat. Pamela se trase un pas înapoi.

O fată frumoasă, foarte blondă, apăru în prag. Purta o fustă scurtă, foarte mulată, care-i sublinia fiecare rotunjime, nelăsând imaginației nici o șansă.

- Cred că am greșit etajul… se bâlbâi Pamela.Credam că am sunat la Blake Rawlins…

- Chiar la Blake ai sunat.

Pamela simți că lumea se prăbușea. Totul se învârtea în jurul ei.

- Unde... unde este?

- A ieșit. Dar trebuie să se întoarcă în curând.

În pofida căldurii, Pamelei îi era groaznic de frig. Mâinile îi tremurau și de-abia se mai ținea pe picioare.

- Cine ești? întrebă ea cu o voce pierdută.

- Rozelle. O prietenă de-a lui Blake...

- O... o prietenă?

Rozele se sprijini de tocul ușii și o privi vizibil intrigată.

- Dar tu cine ești? o întrebă ea.

- O prietenă, spuse, la rândul ei, Pamela.

Pamela se simțea sfâșiată între nevoia de a urla de disperare, dorința sălbatică de a se arunca asupra rivalei sale pentru a-i scoate ochii și un chef nebun de a o lua la sănătoasa.

Găsi totuși forța de a-i mai pune o întrebare acestei Rozelle.

- Ce faci la Blake?

Cealaltă ridică din umeri.

- Mi-a spus că pot să locuiesc aici o o perioadă.

- Ți-a spus că... că poți să locuiești aici o perioadă?

Pamela nu-și putea crede urechilor. Toate vorbele femeii aveau asupra ei efectul unei lovituri de pumnal.

- Locuiești aici? Cu el? mai întrebă.

Rozelle părea agasată. Era evident că această conversație începea s-o deranjeze.

- Mi-a spus că pot să locuiesc aici până se mută, spuse ea nerăbdătoare.

O privi apoi pe Pamela cu un aer dezamăgit.

- Ești noua?

- Cum adică noua?

- Adică noua lui iubită? Prietena lui, dacă preferi denumirea asta.

Pamela închise o clipă ochii, sub efectul noii lovituri. Prietenă... Cuvântul ăsta putea să aibă atâtea semnificații...

- Da, sunt noua, murmură ea copleșită.

- N-are rost să faci mutra asta! îi aruncă Rozelle, depășită deja. Blake are o groază de foste!

Spusese asta pe un ton disprețuitor și un pic compătimitor, fără îndoială pentru a o vindeca pe această ființă nevinovată de iluziile sale periculoase.

Adăugă apoi, cu un râs ironic:

- Va trebui să te obișnuiești!

- Bineînțeles.

Pamela își reveni. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să se piardă cu firea în fața acestei fete. Nu i-o permitea orgoliul.

- Blake ți-a spus să vii? o interogă Rozelle.

- Nu.

- Oricum, poți să intri și să-l aștepți.

Chiar se comporta ca și cum era la ea acasă!

- N-am timp, minți Pamela.

- O să-i transmit c-ai venit. Cum te cheamă?

Aplombul plin de nonșalanță a acestei Rozelle era mai umilitor decât o scenă sau decât niște insulte.

- N-are importanță...

Peste o secundă, Pamela era în lift și tremură toată.

Cum a putut Blake…?

Îi jurase că vroia să-și schimbe viața. Și cu câteva zile înaintea căsătoriei, în pofida tuturor jurămintelor de dragoste și promisiunilor de fidelitate făcute, trăia cu o altă femeie…

De ce îi acordase încredere? De ce căzuse în cea mai crudă capcană pe care i-o întinsese vreodată?

Mai avea doar câțiva pași până la mașină, când o mașină sport decapotabilă se opri în fața ei.

- Pamela!

Era Blake. Cu ochii plini de lacrimi, nu observase Porsche-ul roșu.

Blake observă imediat că plângea, coborî din mașină și se repezi spre ea.

- Pamela! repetă el îngrijorat. Ce-ai pățit?

Chiar părea să-i pese de starea în care era. Ce actor! se gândi Pamela disperată.

- Ce ai? insistă el.

- Nimic... răspunse ea, ștergându-și lacrimile cu dosul palmei. Tocmai am avut plăcerea să fac cunoștință cu Rozelle... Asta-i tot!

Blake încruntă sprâncenele și păli.

- Rozelle? Am uitat de ea…

- Uitat? Nu-ți lipsește tupeul! Uiți cu cine trăiești?

- Dar nu trăiesc cu Rozelle! protestă el vehement. I-am propus să se instaleze la mine câteva zile până când se aranjează...

Pamela ridică din umeri.

- Pare foarte liniștită!

- Ascultă-mă o secundă! Rozelle și-a pierdut slujba și a rămas pe drumuri. Pentru că nu știa încontro s-o apuce, am găzduit-o eu. Puteam s-o las să doarmă sub poduri?

- Îți face onoare generozitatea, Blake. Un mic serviciu unei vechi prietene? Bravo! Felicitările mele.

- Nu judeca strâmb, Pamela. Poți găzdui o prietenă și nu-i nimic dezonorant în asta! Nu ți s-a întâmplat niciodată să faci un serviciu unui prieten?

- Haide, întreci măsura! Doar n-ai să crezi că o să înghit minciuna asta? Ești foarte șmecher, Blake, dar totul are o limită…

- Dar Rozelle o să plece! Și-a găsit un loc de muncă. De ieri, e chelneriță la restaurantul franțuzesc de pe strada Wabash; pentru că știe că o să mă mut, își caută și ea o locuință.

- A, da? Și i-ai spus că o să te căsătorești?

- Dar ce-o privește pe ea? exclamă el. N-am obiceiul să-i povestesc viața mea! Ce s-a întâmplat între noi ține de domeniul trecutului!

Din nou lacrimile curgeau șiroaie pe obrajii Pamelei.

- Tu și ea...

Incapabilă să continue, la limita disperării, Pamela tăcu.

- Ascultă, Pamela, sunt un simplu bărbat, reluă Blake. Un biet bărbat cu slăbiciunile și defectele sale... Am treizeci și doi de ani și-ți mărturisesc că n-am trăit ca un călugăr până acum. Dar este normal... Încearcă să înțelegi, te rog.

Chipul i se întunecase acum și mai mult.

- De altfel, și tu ai ieșit cu alți bărbați. Îmi reproșezi aventura mea cu Rozelle? Dar eu ți-o reproșez pe a ta cu John Holloway ?

- N-am fost niciodată amanta lui John!

Se așternu o tăcere grea, pe care Blake o întrerupse primul.

- Pamela, nu ți-am ascuns niciodată că au existat și alte femei în viața mea, înaintea ta... dar s-a terminat. De acum înainte, ești singura din lume care contează pentru mine.

- În cazul ăsta, de ce o inviți pe una din „fostele“ tale să locuiască la tine?

- Ți-am explicat care este situația ei.

- Trece printr-un moment dificil, dar asta se poate întâmpla tuturor! Nu este un motiv s-o găzduiești. Consideri normal ca un bărbat care urmează să se căsătorească să locuiască împreună cu una din fostele sale amante?

Acum, Pamela trecuse la acuzații:

- Nici o clipă nu te-ai gândit la șocul pe care l-aș fi avut dacă într-o zi aș fi descoperit ceea ce-mi ascunzi cu atâta grijă? Îți bați joc de mine, mi-am dat seama...

- Ba nu, m-am gândit la tine! răspunse el, depășit de situație. Și mi-am spus că e mai bine să nu-ți pomenesc nimic despre Rozelle. Nu cunoști nimic din viață! Te plimbi cu niște ochelari mari de cal și îți scapă totul! Știam că vei refuza să înțelegi și-mi dau seama că nu m-am înșelat. Rozelle este o prietenă, și

nu-mi las baltă prietenii când trec prin perioade dificile! Dacă îmi cer ajutorul, îi ajut cât îmi stă în putință!

Adăugă pe un ton foarte obosit:

- Crezi ce vrei, până la urmă. Eu am conștiința împăcată... Rozelle locuiește la mine de câteva zile. Doarme pe canapeaua din sufragerie, iar eu la mine în dormitor. N-am nimic să-mi reproșez.

- Tu ai ochelari de cal! ripostă Pamela. Ca să ți se pară normală această situație, trebuie într-adevăr să-ți fi pierdut orice logică!

Copleșită de furie, Pamela începu să țipe:

- Fata asta se comportă ca și cum ar fi la ea acasă în apartamentul tău! Pretinzi că nu este nimic între voi? Nu te cred! Ceea ce cred, este că profiți din plin de aceste ultime clipe ale vieții de burlac! Mă dezguști!

- Taci, Pamela! îi ordonă el, furios. Ai mers prea departe. Cum îndrăznești să mă acuzi fără nici o dovadă ? Ți-am dat o explicație plauzibilă, trebuie să ai încredere în mine!

O privea trist.

- Mă tratezi ca pe ultimul om…când eu am avut atâta răbdare cu tine…

- Asta era! Te-ai dus în altă parte pentru că nu ți-am cedat imediat? Așa e, nu? În curând, o să susții că Rozelle stă la tine din vina mea!

Tremura, oripilată și dezamăgită.

- Sunt dezgustată, repetă.

Lacrimile îi curgeau pe obraji, dar nu se mai gândea să și le șetargă. Blake vru s-o ia de mână.

- Pamela...

Pamela se retrase violent.

- Nu mă atinge! țipă ea.

Apoi, privindu-l în ochi, îi spuse rece:

- Ce bine că nu ți-am cedat. N-aș fi fost decât un nume pe lunga listă a cuceririlor tale. Nu, Blake, nu ești suficient de matur ca să te căsătorești. Am avut dreptate să mă tem. Și n-o să fii probabil niciodată!

Cu o furie pe măsura suferinței sale, adăugă:

- Mi-e silă de tine! M-ai auzit? Mie si-lă! Nu vreau să te mai văd niciodată!

- Nici eu! urlă el. N-am mai văzut o astfel de mironosiță! O adevărată sfințișoară, nu? Cu ochelarii tăi de cal, meschină și sigură întotdeauna că ești pe calea cea dreaptă!

O privi cu dispreț.

- Și eu care credeam că-ți câștigasem încrederea! O, mi-am făcut doar iluzii!

Nu mai era nici convingător și nici copleșit de furie, era doar usturător.

- Viața nu este roz în fiecare zi, oftă el; de aceea, trebuie să știm să-i facem față împreună, în loc să ne certăm. Atunci, dacă apare o neînțelegere, ce faci, devii dușmana mea? Unde o să ajungem?

Pamela nu știa ce să mai creadă. Au păstrat tăcerea o lungă perioadă de timp, după care Blake a reluat, pe un ton mai blând:

- Probabil am greșit propunându-i Rozellei să locuiască la mine. Recunosc… Încearcă să mă înțelegi și tu. Chiar e imposibil?

- Da, îmi ceri imposibilul! exclamă ea cu o voce ascuțită. Crezi că nu înțeleg nimic? Ei bine, te înșeli! Am înțeles acum că n-o să poți renunța niciodată la stilul tău de viață! Nu, Blake, nu sunt atât de naivă încât să-mi imaginez că dormi în apartament cu fata asta fără ca între voi să nu se întâmple nimic!

Izbucni în hohote de plâns și-i întoarse spatele.

- M-am săturat! Gata! Mă duc acasă. Poți să alergi la Rozella ta!

Pamela se îndreptă spre mașină.

- Pamela! Așteaptă!

- Lasă-mă în pace! Te detest! Distrează-te cu Rozelle și cu prietenele tale ! Eu mă duc... mă întorc la John.

Blake se îngălbeni și strigă scos din fire:

- Crezi c-o să fii fericită cu el?

Și, râzând cinic, conchise răutăcios:

- Costum închis la culoare și taior sobru... Un cuplu minunat! Cadoul de nuntă din partea mea va fi o lenjerie de pat gri! Promit!

***

Întorcându-se acasă, peste câteva clipe, Blake credea că îmbătrânise cu douăzeci de ani.

Rozelle, așezată pe canapea, răsfoia o revistă.

- Ce i-ai povestit Pamelei? o întrebă.

- Fata care a venit mai devreme?

- Da.

Ridică din umeri, blazată.

- Că ai ieșit și că o să revii foarte repede.

- Asta-i tot?

-I-am propus să te aștepte. A refuzat.

Blake își deschise carnețelul cu adrese.

- Îl cunoști pe prietenul meu Greg?

- Cred că ne-am văzut o dată...

Blake ridică receptorul.

- O să-i cer să te găzduiască provizoriu. Nu te supăra pe mine… dar trebuie să fiu singur.

Rozelle păru un pic îngrijorată.

- Sper că prezența mea aici nu ți-a creat probleme.

- Pamela n-a înțeles de ce locuiești la mine. Trebuie...trebuie să ne căsătorim la sfârșitul lui iunie.

- Să vă căsătoriți...? exclamă ea, mirată.

- Te miră?

- Ei, am văzut atâtea la viața mea... Ar trebui să fie ceva mai tare ca să mă mire…

Capitolul 8

Lacrimile Pamelei secaseră în cele din urmă. Se privi în oglinda din baie. Avea fața palidă, ochii roșii și triști. Părea rătăcită…

Am meritat-o, își spuse. Știam că nu pot să am încredere în el!

Cu un gest sfidător, își puse din nou la mână ceasul oferit de John.

Nu dormi aproape deloc în noaptea aceea. La șase era deja în picioare, incapabilă să mai stea întinsă în pat.

Nu se făcuse încă șapte, când cineva sună la ușă. Dar cum se întâmpla uneori ca vreuna dintre vecine s-o deranjeze foarte devreme, deschise fără prea multe temeri.

Era Blake.

- Tu aici! exclamă ea, stupefiată. Ce faci aici la ora asta ?

Fără să mai aştepte invitaţia ei, intră şi se duse direct în salon.

- Trebuie să-ţi vorbesc, Pamela. Trebuie să avem o explicaţie serioasă. N-o să lăsăm prima neînţelegere să stea în calea dragostei noastre…

Ezită o clipă, după care spuse:

- Am venit să-mi cer scuze.

- Am vorbit suficient ieri. Nu mai avem ce să ne spunem, spuse ea sec.

- Tocmai mi-am cerut scuze, repetă el. Am greşit invitând-o pe Rozelle să stea la mine. A plecat. I-am cerut să plece şi a înţeles foarte bine situaţia.

Oftă.

- Ai avut dreptate. Un bărbat pe punctul de a se căsători nu se comportă aşa. Singura mea scuză este că nu pot lăsa oamenii să se zbată când întâmpină dificultăţi, iar eu am posibilitatea să-i ajut.

Pentru că Pamela nu spunea nimic, Blake reluă, făcând eforturi vizibile:

- Pe moment, reacţia ta mi s-a părut exagerată. Şi apoi am încercat să mă pun în locul tău şi am înţeles mai bine de ce te-ai supărat.

- Ar fi trebuit să te gândești înainte, Blake. Nu eu sunt cea care trebuie să-ți spună că anumite lucruri nu se fac.

Pamela își plecă privirile, epuizată.

- Problema este că te comporți mereu ca un burlac. Și ceea ce s-a întâmplat cu Rozelle dovedește acest lucru... nu ești suficient de matur pentru căsătorie.

- Ba da! protestă el.

Începea să-și piardă răbdarea.

- Mi-am cerut scuze. Ce trebuie să mai fac?

- Este prea târziu, Blake.

- Prea târziu? repetă el neîncrezător.

- Între noi doi, totul s-a terminat. Cine știe, poate că într-o zi te vei schimba. Dar or să treacă câțiva ani, probabil... Pentru moment, nu ești în stare să-ți respecți angajamentele.

- Dacă cineva dintre noi doi nu este în stare să-și respecte angajamentele, acela nu sunt eu, ci tu! strigă el exasperat. Vrei ca toți cei care te înconjoară să fie perfecți? Ei bine, așteaptă-te la niște frumoase deziluzii!

Își încrucișă brațele și o privi din cap până-n picioare.

- Care va să zică, la primul pas greșit mă lași baltă?

- Aveam dreptul să sper că bărbatul cu care urma să mă căsătoresc s-ar fi gândit la mine în primul rând, și nu la una din „fostele“ lui...

Blake își ridică ochii spre cer.

- Revenim mereu la același subiect! Nu ți-a fost de-ajuns cât am vorbit despre asta?

- Ai decis să te căsătorești cu mine, Blake. Nu mai erai liber să acționezi ca și cum n-aș fi existat.

- De ce faci din țânțar armăsar? Dacă nu ți-ar fi venit ideea să-mi faci o surpriză venind la mine, nici n-ai fi aflat de existența Rozellei și n-am fi ajuns aici!

Pamela se încordă.

- Un raționament tipic masculin! Câți bărbați nu cred că dacă soțiile lor nu află, sunt liberi să le înșele?

- Dar nu este nimic între mine și Rozelle! Nimic! Cum să te conving?

- Îndoiala va exista în permanență pentru mine.

- Așadar, cuvântul meu nu contează pentru tine?

- Nu mai știu, mărturisi ea obosită. Blake... am nevoie să mă simt în siguranță. Și n-o să mă căsătoresc cu un bărbat în care n-o să am încredere deplină.

Vocea începu să-i tremure.

- Nu ești bărbatul acela.

- Credeam că mă iubești, spuse el cu amărăciune.

- Dragostea nu este totul.

- Cum poți vorbi așa? Cu detașarea și răceala astea?

- Atâtea femei se căsătoresc din dragoste, pentru a divorța câțiva ani sau câteva luni mai târziu. Eu... eu vreau să mă căsătoresc cu cineva capabil să-și respecte angajamentele.

- Ca John Holloway, de exemplu? Dar el n-a divorțat?

- Nu este responsabil de eșecul căsătoriei sale. Soția sa îl înșela.

- Soția sa era necredincioasă! repetă Blake dând din cap. Asta ar trebui să-ți dea de gândit. Se plictisea atât de tare lângă el, încât a trebuit să-și caute în altă parte un pic de distracție…

- Ești... demn de dispreț! Din fericire, John este deasupra atacurilor tale.

O privi dur.

- Atunci, înseamnă că s-a terminat? Nu ne mai rămâne decât să punem cruce tuturor planurilor, visurilor și speranțelor noastre?

Pamela coborî privirea. O lacrimă îi alunecă pe obraz și apoi pe mână. Își ridică ochii spre Blake, susținându-i privirea fără să clipească.

-Da, s-a terminat.

***

Pamela sosi în același timp cu Don la întâlnirea săptămânală a conducerii de la Waterfront.

Îl zări pe Blake, așezat deja la locul său, și reuși să nu-l privească.

Trecuseră aproape zece zile de la despărțirea lor. Pentru Pamela fuseseră zece zile de doliu disperat. Și pentru Blake? O! Nu-și făcea iluzii, se întorsese probabil la viața lui dinainte. Cu siguranță, nu locuia singur în casa mare din Oak Brook. O altă femeie era acum stăpâna vastelor încăperi însorite.

I se livrase, cu siguranță și mobila aleasă de ea. Gândul îi strânse inima. N-o să afle niciodată cum arată casa decorată după planurile sale...

Cu tristețe în suflet, se dusese la magazinul unde, cu câteva zile înainte, probase rochia de mireasă.

- Căsătoria a fost amânată, le spusese celor de la magazin.

Directoarea magazinului nu-i crease probleme. Ciudat… Era cumva obișnuită cu astfel de situații?

- Moda se schimbă atât de repede! Mai bine reveniți când sunteți sigură de data ceremoniei, îi recomandase aceasta cu tact.

Pamela cumpărase însă rochia în stil țigănesc, conștientă însă că nu va avea cu siguranță ocazia s-o poarte. Blake îi vorbise despre Mexic pentru călătoria de nuntă. Ca să danseze acolo, în saloanele marilor hoteluri, rochia asta ar fi fost perfectă. Acum, din păcate, nu se mai punea problema să plece în Mexic și nici de luna de miere nu mai putea fi vorba...

Trecuse oare Blake pe la bijutier să anuleze comanda pentru inelul său de logodnă și pentru verighete?

Herb Muldaur intră în sala de conferințe și ocupă fotoliul destinat președintelui.

- Întâlnirea noastră din această dimineață va fi scurtată, îi anunță el. Trebuie să plec la New York.

Luă dosarul așezat în dreptul lui și dădu din cap.

- Deci, Pamela, ai terminat raportul!

- Da. Vreți să fac un rezumat al concluziilor?

- Te rog.

Cu o voce clară, le dădu câteva cifre, citând apoi pe scurt anumite argumente care apăreau în raport, și termină cu aceste cuvinte:

- În consecință, mutarea companiei la marginea orașului nu reprezintă nici un avantaj. Avem interesul să rămânem unde suntem în următorii patru sau cinci ani. La acel moment, va putea fi făcut un nou studiu.

Herb Muldaur o ascultase cu atenție, răsfoind în același timp dosarul pe care Pamela îl distribuise tuturor participanților.

- Foarte bine, spuse el și-i privi apoi pe toți.

- Întrebări? Comentarii?

- Pamela a făcut o treabă excelentă, spuse Don.

Toată lumea se alătură elogiilor sale, cu excepția lui Blake. Pentru că-l privea pe furiș, Pamela observă cu uimire că acesta se străduia să-și ascundă mânia.

După ședință, Pamela se întoarse rapid în biroul ei. Absorbită de muncă, nu-și dădu seaama de trecerea timpului.

- Ies în pauză, Pamela! o anunță Diane, strecurându-și capul prin ușa întredeschisă.

- Foarte bine... Nu mai stau nici eu mult.

Peste cinci minute, Blake dădea buzna în biroul ei.

- Ai făcut-o special, nu? strigă el fără altă introducere.

Pamela îl privea fără să înțeleagă.

- Despre ce vorbești? îl întrebă ea în cele din urmă.

- Despre raportul tău! Fiecare paragraf este îndreptat împotriva mea! Este o adevărată declarație de război!

- Ai înnebunit!

- Doar știai că eu vroiam să ne mutăm! Și ai făcut totul ca să rămânem în sediul ăsta! Din răzbunare!

Își încrucișă brațele.

- N-am văzut niciodată o femeie mai răzbunătoare ca tine, mai…

- Mă acuzi pe nedrept, Blake! protestă ea. Am făcut acest studiu cu cea mai mare onestitate. Cifrele au vorbit de la sine. Îți jur că nu este vina mea!

Blake își șterse fruntea și Pamela observă că era încordat și tras la față. Simți brusc impulsul să-l ia în brațe și să-l liniștească...

- Scuză-mă, mormăi el după o scurtă pauză. Cu principiile tale morale atât de rigide, bineînțeles că nu puteai să trișezi!

Devenea sarcastic. Deloc în largul ei, Pamela începu să se joace nervos cu creionul.

- Ești fericită, Pamela? o întrebă el, dintr-o dată cu o voce dură. Ești mulțumită să te îngălbenești pe zi ce trece, aplecată peste registrele astea? Îți place să te îmbraci în taioarele astea triste ca moartea? Ăsta este idealul tău în viață?

Nu, nu era ăsta idealul ei… Dar pentru nimic în lume nu ar fi mărturisit acest lucru cuiva, și mai ales lui Blake.

- Cobor să mănânc. La revedere.

O prinse de braț.

- Mă mai vezi? Am impresia că te uiți prin mine!

- Dă-mi drumul!

- Cum îndrăznești să te porți așa cu mine?

Ochii Pamelei se umplură de lacrimi.

- Ușor. Este suficient să-mi amintesc cum m-ai tratat tu...

***

Telefonul sună și Pamela ridică receptorul.

- O convorbire personală, îi comunică secretara.

- Mulțumesc.

Era John.

- Pamela? Îmi pare rău, sunt încă într-o ședință… Mi-e teamă că o să întârzii un pic. Te deranjează dacă mă aștepți?

- Deloc.Și eu mai am treabă. Te aștept, John!

Puse receptorul în furcă și își reluă munca. Săptămâna trecuse foarte repede și mai multe dosare de care ar fi trebuit să se ocupe se îngrămădiseră pe biroul ei în această după-amiază de vineri.

Se întâlnea din nou cu John. În mod ciudat, acesta nu păruse surprins când Pamela îl anunțase la telefon că era din nou liberă.

- Știam eu că n-ai nimic în comun cu el. Este un playboy! îi spusese el triumfător. Se spune că opusurile se atrag, dar este o greșeală să te legi de cineva cu care n-ai nimic în comun. Eu am greșit când m-am căsătorit prima oară. Era foarte frumoasă, strălucitoare, plină de umor și de viață… Reprezentam, bineînțeles, un element de stabilitate în viața ei, dar am înțeles destul de devreme că am făcut o greșeală căsătorindu-ne.

Frumoasă, plină de umor și de viață...Niciodată John nu folosise aceste cuvinte pentru a o descrie pe ea, Pamela. Doar Blake îi spusese că era frumoasă....

Birourile erau acum pustii. Auzind pași pe hol, ridică capul pentru a-l saluta pe John.

Dar apăru Blake.

- Mai muncești? se miră el. Să știi că restul a plecat.

- Tu nu.

- Mai aveam de dat niște telefoane. Dar tu?

- Îl aștept pe John.

- Trebuia să-mi dau seama! exclamă el sarcastic. Dar spune-mi, ești pusă la patru ace pentru ocazia asta! Cămașă albă și taior gri... Câtă originalitate! Câtă eleganță!

Pamela trânti cu zgomot un sertar.

- De fapt, te sărută când te conduce acasă? Să te facă să vibrezi, pe tine care...

- Ajunge, Blake! i-o tăie Pamela.

Se ridică și aruncă niște hârtii la coș. Blake era deja lângă ea și o luă în brațe…

Încercă să-l respingă, dar nu se putea opune. O sărută pe gură fără blândețe, strângând-o în brațe mai s-o sufoce.

Uitându-și veleitățile războinice, Pamela se abandonă, luându-l la rândul ei în brațe, agățându-se cu disperare de el. Îi răspundea la sărutări, se oferea mângâierilor sale gâfâind. Nu mai exista nimic decât această dragoste care îi împingea mereu pe unul în brațele celuilalt. Nu se mai gândea deloc la John, care urma să apară dintr-un moment într-altul...

Blake fu cel care vorbi primul, după ce o respinse cu brutalitate.

- Când John o să te ia în brațe în seara asta, gândește-te la mine, draga mea!

Acestea zise, îi făcu semn cu mâna și dispăru.

Disperată, uimită, în lacrimi, Pamela încerca să-și revină. Începu să-ți aranjeze hainele. Apoi, cu mâna tremurând, își refăcu machiajul.

Continuu să te iubesc, Blake, se gândi ea, copleșită de durere. Cât aș vrea să te uit!

Peste zece minute, când John intră în birou, Pamela își regăsise aparent calmul. Îi zâmbi.

- Bună seara, John.

- Bună seara, micuța mea Pamela!

Cât de sigur de el părea... Și visase vreodată să aibă parte de tonul ăsta de superioritate? O privea oare de sus, așa cum își imagina ea?

Îl privi cu impresia stranie că era prima oară când îl vedea. Șaten, cu părul tuns scurt și întotdeauna bine pieptănat, ușor grizonant la tâmple, cu o cămașă de un alb imaculat și un costum gri impecabil, era cu adevărat impozant. Și aerul lui ușor riguros, de om de afaceri responsabil, îi conferea și mai multă clasă.

Bineînțeles, nu zâmbea niciodată. Îl auzise oare vreodată râzând? Măcar o dată? Nu-și amintea...

Nu se putea abține să nu-l compare cu Blake... O comparație care nu era în avantajul lui John, trebuia să admită asta.

Blake era atât de călduros, încât John părea de o răceală sinistră. Blake știa să râdă și să se amuze, în timp ce John lua viața prea în serios. Blake era viața însăși, în timp ce John era trist ca un mort...

Brusc, Pamela își dădu seama că nu putea continua să se întâlnească cu John. Întreaga sa ființă refuza tot ceea ce el reprezenta.

Ieșiră și se îndreptară spre restaurantul ales de John. Mergeau în tăcere.

- O să te fac să suferi, începu ea.

John rămase nemișcat.

- Da? spuse el pierdut.

Pamela își luă inima în dinți. Trebuia neapărat să pună capăt acestei relații care șchiopăta. Și asta imediat.

- Cred că e o greșeală să ne mai vedem, continuă ea, făcând eforturi.

- Dar...

- Țin la tine, John. Trebuie să fiu cinstită cu tine... N-o să te pot iubi niciodată cu adevărat.

John păru că se încovoaie, cu umerii plecați.

- Tot din cauza acestui Rawlins? o întrebă el răutăcios.

- Nu. Nu m-am împăcat cu el. Pur și simplu nu mi se pare cinstit să mă întâlnesc cu tine știind că n-o să mă căsătoresc niciodată cu tine.

- Dar cine vorbește de căsătorie? Să nu grăbim lucrurile. Aș fi foarte fericit să fii soția mea, știi foarte bine asta. Dar nu te grăbesc să-mi dai un răspuns... Putem să continuăm să ne vedem în mod regulat ca... prieteni.

Pamela dădu din cap.

- Nu, John.

John o studie din cap până în picioare fără prea multă considerație, și spuse pe un ton sec:

- M-am înşelat crezând că suntem făcuţi unul pentru altul. Nu ştii ce vrei şi-ţi schimbi părerea tot timpul!

Adăugă apoi, dispreţuitor:

- În fond, eşti o biată nehotărâtă.

Pamela nu protestă. Ştia că merită dispreţul lui John. Îi părea rău că-l făcuse să sufere.

- Oricum, nu mi se ai pare amuzant să fac pe roata de rezervă! mai spuse el. Dar te previn: nu te gândi să mă mai suni lăsând să se înţeleagă că lucrurile s-au schimbat. N-o să mai meargă!

- Nu, n-o să te mai sun, John, promise Pamela. Te rog... să mă ierţi.

Ridică din umeri.

- Să te iert? Pentru ce ar trebui să te iert? Nu mi-am pus mari speranţe în tine şi reacţia ta din seara asta nu mă surprinde deloc!

***

Ceva mai târziu în aceeaşi seară, Pamela parca în faţa restaurantului franţuzesc de pe strada Wabash. Nu uitase că Rozelle lucra aici.

Nu înţelegea exact ce o adusese până aici. Se lăsase purtată de o forţă necunoscută, fără să ştie prea bine ce vrea, fără să încerce să desluşească unde o va duce gestul său.

O zări pe Rozelle imediat ce intră în restaurant. Era îmbrăcată în uniforma de serviciu: rochie roșie și un șorțuleț alb cu broderie englezească.

Pamela se așeză la o masă și, peste o clipă, Rozelle îi punea în față meniul. Nu privea clienții și în mod evident n-o recunoscuse pe prietena lui Blake.

Reveni un pic mai târziu cu carnețelul de comenzi și creionul.

- Ați ales?

- Rozelle?

- Da.

- Nu-ți amintești de mine? Sunt Pamela. Ne-am...

- A, da! Este adevărat! Acum îmi amintesc de tine, spuse chelnerița, indiferentă.

Repetă pe același ton plictisit:

- Ai ales?

- Da... pește, te rog. Ce mai faci?

- Bine. De băut?

- Apă minerală și un pahar de vin de Alsacia... Ești mulțumită de slujba ta?

- Merge. Fără garnitură?

- Nu, mulțumesc. Ascultă, Rozelle, am venit să-ți vorbesc.

- Despre mine și Blake?

- Da, mărturisi Pamela deconcertată.

Coborî vocea.

- Cât ai rămas la el?

- Trei zile.

- Și...îî...ați...îî...

- Vrei să știi dacă s-a întâmplat ceva între noi? Nimic! Absolut nimic! Blake nu prea dădea pe acasă și de-abia ne vedeam. Cina în oraș în fiecare seară – cu tine, probabil. Și când se întorcea, eu dormeam deja.

- Și când se întorcea... continuă Pamela.

- Ți-am spus că nu s-a întâmplat nimic! o întrerupse nerăbdătoare Rozelle. Nu înțeleg de ce faci atâta caz! Blake e îndrăgostit nebunește de tine, ce mai vrei?

- De unde știi că este îndrăgostit de mine?

- Nu sunt oarbă.

Pamela ezită o clipă.

- Și tu, Rozelle, ești... îndrăgostită de el ? Știu că...

Își strânse toate puterile pentru a continua :

-...că ai trăit cu el cândva.

Rozelle făcu un gest de indiferență.

- Au trecut ceva ani de atunci!

Șopti cu amărăciune:

- Și n-a durat mai mult de cincisprezece zile. Blake și-a găsit foarte repede o altă fată. Știi că nu se lega niciodată. Cât despre mine…

Ridică din umeri.

- O! Și eu mi-am găsit pe altcineva!

O luminiță de curiozitate i se aprinse în ochi.

- Blake mi-a spus că vrea să te ia de soție. Este adevărat?

- Păi... da. Eram logodiți.

Rozelle nu păru să remarce folosirea timpului trecut.

- Cum ai reușit să-l convingi? se miră ea. El? Căsătorit? Este incredibil!

- L-ai iubit pe Blake? o întrebă Pamela în cele din urmă. Îl mai iubești?

Dar chipul Rozellei rămânea inexpresiv și Pamelei îi fu brusc milă de această fată însetată probabil de dragoste, care trecea de la un bărbat la altul fără să-l întâlnească pe cel care să-i spună : „Pentru toată viața".

Așa că Rozelle se refugiase într-o aparentă indiferență față de tot, și-i răspunse blazată:

- Îndrăgostită de Blake? Eu? Ce idee!

Și, sfidând-o:

- De săptămâna trecută trăiesc cu un tip formidabil, mult mai bun decât Blake!

Pamela n-o crezu și această minciună nu făcu decât să-i sporească sentimentul de compasiune aproape maternă pe care îl simțea pentru această tânără. Ce putea să facă pentru ea? Nimic, din păcate.

Era acum rândul Rozellei să-i pună întrebări:

- Când vă căsătoriți?

Pamela oftă.

- Căsătoria nu va mai avea loc.

Rozelle râse scurt și cu amărăciune.

- Aha! Înțeleg acum de ce ai venit să mă vezi! Te gândești că noi doi...

Dădu din cap.

- Dar nu, te înșeli. Nu l-am mai văzut de când m-a dat afară.

- Te-a dat afară?

- Nu chiar. M-a expediat la unul din prietenii săi. Vezi, nu s-a schimbat. Cred că și-a găsit pe alta. E genul său. Nu poate rămâne într-o relație mai mult de câteva săptămâni.

Fluturându-și apoi carnețelul, continuă pe un ton foarte profesionist:

- Garnitura dorești să fie cartofi fierți sau fasole verde?

Capitolul 9

Luni dimineața, Pamela găsi un plic lung pe birou. Recunoscând scrisul lui Blake, se grăbi să-l deschidă. Era o invitație...

Blake o invita la inaugurarea noii sale locuințe din Oak Brook... pe douăzeci iunie!

Îndrăznea să-și inaugureze locuința în aceeași zi pe care o alesese pentru căsătoria lor și s-o invite la petrecere! Diane împinse ușa biroului.

- Ai găsit invitația de la Blake? Și eu sunt invitată! Ca majoritatea colegilor noștri, de altfel. O să ne distrăm cu siguranță!

- Eu nu, spuse Pamela făcând bucățele invitația. Nu vin!

***

Pe douăzeci iunie, Pamela își petrecu întreaga dimineață făcând curat. Încerca să nu se gândească la recepția care urma să înceapă în curând la Blake. În jurul piscinei... unde hotărâse să-și adune invitații. „Bufet regesc și șampania după pofta inimii" preciza invitația. Chiar dacă o făcuse bucățele, Pamela reținuse pe de rost conținutul.

Făcu un duș și se spălă pe păr. Tocmai începuse să-l usuce când auzi sunând telefonul.

- Pamela? Diane la telefon!

- Da?

- Ascultă, tocmai am ajuns la Blake și toată lumea întreabă de tine!

- Ți-am spus că nu vin.

- Ce păcat! E atât de frumos, și atmosfera este fantastică!

- Distracție plăcută, îi ură Pamela pe un ton sec.

Dar Diane nu se dădea bătută.

- Ce ai atât de important de făcut după-amiază ?

- Păi... cumpărături.

Deodată, Pamela simți o nevoie nebună să revadă casa din Oak Brook. Cine îndeplinea oficiile de stăpână a casei la această recepție? Ardea de nerăbdare să afle.

- Cumpărături? Asta-i tot? exclamă Diane. Le faci în altă zi! Nu poți lipsi de la o petrecere atât de frumoasă!

Foarte curioasă, Pamela întrebă :

- Și spui că toată lumea întreabă de mine? Cine anume?

- Don, Scott, domnul Muldaur, Blake…

- Blake?

- Chiar el mi-a sugerat să te sun.

- Aha…

- Dar mi-a mai spus că dacă o să vii într-unul din costumele tale gri, o să te arunce în piscină îmbrăcată!

Diane izbunci în râs.

- Îl știi pe Blake și glumele pe care le face de obicei.

La auzul acestor cuvinte, Pamela nu mai ezită. Trebuia să se ducă...

- O să încerc să ajung, spuse ea în cele din urmă.

- Vai, ce bine îmi pare! Nu uita să iei costumul de baie!

După ce închise, Pamela își reproșă că acceptase. Așadar, în pofida tuturor promisiunilor pe care și le făcuse, nu putuse rezista... Era o nebunie... Și acum, cu ce o să se îmbrace?

Ca o provocare, era gata să se îmbrace cu cel mai gri costum pe care-l avea... Dar Blake ar fi fost în stare

să-și pună amenințarea în practică și cum ar fi arătat apoi într-un costum ud leoarcă?

Îi veni deodată în minte rochia pe care tocmai o cumpărase. Era o ținută de vis pentru o recepție într-o grădină, pe marginea piscinei...

Își alese mai întâi un slip cu picățele și fundițe roșii, se machie apoi foarte atent și, în cele din urmă, îmbrăcă rochia...

Peste o oră, suna la ușa casei pe care o vizitase împreună cu Blake, dar de la acea vizită i se părea acum că trecuse o veșnicie.

Îi deschise Diane, îmbrăcată într-un costum drăguț de baie turcoaz, și acoperită cu un pareo de aceeași culoare.

- Pamela! exclamă aceasta.

Pamela zâmbi și-i răspunse:

- Blake era sigur că tu ai sunat. M-a rugat să vin să-ți deschid.

- Este prea ocupat să-și primească invitații?

Diane nu reacționă la această remarcă răutăcioasă.

- Tocmai deschide niște sticle de șampanie. A organizat foarte bine petrecerea! E o recepție regală, uimitoare!

Diane făcu un pas înapoi pentru a o admira.

- Ce rochie frumoasă! exclamă ea.

Traversară salonul și sufrageria. Mobilele în stil porvensal pe care Pamela le alesese se încadrau perfect în spațiu. Rezultatul era mai reușit decât și-ar fi putut imagina...

Își înfrână pornirea de a plânge la gândul că această casă ar fi putut să-i aparțină, mai ales astăzi, când ar fi trebuit să fie ziua căsătoriei lor… Nu trebuia însă să se mai gândească la asta acum…

Ajunseră pe terasa care dădea spre grădină. Erau cu toții adunați în jurul piscinei. La umbra unui cort în dungi roșii și albe, un chelner veghea ca fursecurile să nu lipsească nici o clipă de pe platouri.

Cât despre Blake, chiar desfăcea sticle de șampanie. O salută distant pe Pamela cu un semn din cap.

- Bună, Pamela! Sunt încântat că ai putut să-ți faci timp!

Vocea lui Blake era neutră, la fel și comportamentul său. Nu părea să-l afecteze în nici un fel apariția ei.

- Șampanie? îi propuse acesta politicos.

- Nu, mulțumesc, nu chiar acum. Aș vrea mai întâi să fac o baie. E cald și apa pare îmbietoare..

- Simte-te ca la tine acasă!

Spusese asta involuntar oare, sau fusese o ironie?

Nu trebuia să facă supoziții, în nici un caz asta nu… își spuse. Don se apropie de ea.

- Arăți superb, Pamela, îi spuse el cu o admirație sinceră. Îți vine foarte bine rochia asta…

Toată lumea se ralie opiniei lui Don, cu excepția lui Blake.

Pamela își scoase rapid rochia și sări cu un salt impecabil, în apa albastră în care Diane făcea pluta.

- Bravo! O adevărată naiadă! exclamă un tânăr pe care nu-l cunoștea.

- Bob, logodnicul meu, interveni Diane.

Pamela îi strânse mâna în timp ce dădea din picioare pentru a se menține la suprafață.

Ce bine că machiajul este rezistent la apă... se gândi ea.

Chiar avea nevoie de un astfel de machiaj, cu apa din piscină și lacrimile care i se furișau din când în când pe obraji. Pentru că Blake nu-i arunca nici măcar o privire...

Se amăgise crezând că Blake insistase să vină aici. Se înșelase amarnic. Totul se terminase între ei... Și dacă nici una dintre fetele prezente nu părea să fie amanta sa oficială, nu va dura mult până când una dintre ele va căpăta acest titlu și se va instala în casa decorată cu atâta dragoste de Pamela...

Își mai amintea măcar că astăzi ar fi trebuit să se căsătorească? se întrebă ea. S-ar fi zis că nu… Alesese această zi pentru recepție doar pentru că era sâmbătă, asta-i tot. De ce-am venit? Cum să fac să mă abțin să nu plâng în fața tuturor?

Ieși din piscină și se duse să-și ia rochia de pe șezlongul unde o lăsase.

- O! N-am prosop! exclamă ea.

Blake era chiar lângă ea.

- Nu-i nimic, spuse el. Găsești prosoape în baie.

- Mulțumesc.

Cu inima strânsă, se îndreptă spre scări. Tocmai punea piciorul pe prima treaptă când Blake o strigă:

- Pamela?

Se întoarse un pic prea repede.

- Da?

- Vrei să-mi aduci chibriturile de sus? Sunt mai multe cutii în sertarul din dreapta al comodei mele!

- Da, sigur.

Urcă la etaj și rămase o clipă nemișcată în pragul camerei pe care ar fi trebuit s-o împartă cu Blake. Storurile venețiene, coborâte doar pe jumătate, îmblânzeau lumina soarelui, creând o atmosferă foarte blândă și intimă. Cu inima sfâșiată, Pamela contemplă această încăpere, imaginea fericirii sale pierdute.

Curaj, își spuse. De ce să regreți, când știi că-ți face rău?

Intră in baie, unde găsi prosoapele. Se șterse și apoi se îmbrăcă. Uitase însă să-și ia un sutien de schimb. Asta era acum.

Înainte să coboare, intră în încăperea pe care o admirase mai devreme și deschise sertarul în care erau chibriturile de care Blake avea nevoie. În timp ce lua cutia, atenția îi fu imediat atrasă de o cutiuță legată cu o fundiță pe care Blake scrisese cu litere mari: PENTRU PAMELA.

Ezită o clipă, apoi luă cutiuța.

- Ai găsit chibriturile?

Vocea lui Blake… Se întoarse surprinsă. Intrase fără să facă zgomot.

Cu inima bătând, îi arată cutiuța și-l întrebă:

- Ce-i aici?

- O surpriză… De ce n-o deschizi?

Capitolul 10

Pamela desfăcu nodul panglicii încet, pentru că mâinile îi tremurau. Blake o privea fără să spună nimic. Pamela simțea însă că era nerăbdător...

Înăuntru, descoperi o cutiuță din piele, cu însemnele aurite ale unui celebru bijutier. Nu îndrăznea s-o deschidă. Ce va descoperi? O bijuterie sau tot o glumă de-a lui Blake?

Se temea de ce era mai rău; într-o cutiuță atât de prețioasă putea fi orice: de la o medalie de ciocolată până la un șoricel gri din plastic. Avusese suficiente dovezi ale umorului său special.

Desfăcu în cele din urmă fermoarul. Capacul o dată ridicat, descoperi cu uimire trei inele superbe. Unul cu un diamant enorm, pe care-l aleseseră împreună, și cele două verighete din platină, una mai micuță, pentru ea, și alta mai mare, pentru inelarul lui Blake...

Ochii Pamelei erau împăienjeniți de lacrimi. Lăsă capul în piept și izbucni în hohote de plâns.

- Sunt două pentru tine și unul pentru mine, preciză Blake.

Pamela își reveni, ștergându-și ochii cu mâna tremurândă.

- Mai... mai vrei să mă iei de soție? îl întrebă, bâlbâindu-se.

- Da.

- După... după tot ce s-a întâmplat?

- Te iubesc, răspunse el simplu.

Atunci, Pamela izbucni din nou în plâns.

- Dar... dar de-abia mi-ai mai acordat atenție în ultima vreme... Și acum, când am sosit, erai atât... atât de indiferent! Eram sigură că... nu mai contez pentru tine...

Blake se apropie, o luă de mijloc și o trase spre el.

- Nu vroiam să mă trădez. Dacă mi-aș fi ascultat instinctul și aș fi alergat în întâmpinarea ta, ce-ai fi făcut? M-ai fi respins, poate, în fața tuturor. N-aș fi putut să suport.

O strânse mai tare.

- Mi-a fost atât de frică că n-ai să vii, draga mea.

- Diane a reușit să mă convingă.

- Dacă n-ar fi reușit, aș fi venit să te iau, dar atunci ai fi mirosit ce puneam la cale…

Pamela îl aprobă din cap și zâmbi.

- Pune-ți inelul de logodnă, dragostea mea.

Pamela ezită.

- Crezi că e bine ce facem?

- Mă iubești?

- Da, dar...

- Nici un dar! Dă-mi mâna.

Îl ascultă și-i puse pe deget superbul diamant strălucitor.

- Blake! se rugă ea.

- Ce se întâmplă? Mai ai remușcări din cauza lui John Holloway?

Pamela negă cu un gest din cap.

- Nu ne mai întâlnim.

- Din cauza Rozellei?

- Am vorbit cu Rozelle și am înțeles că mi-ai spus adevărul. Nu s-a petrecut nimic între voi cât timp a locuit la tine.

- Atunci... de unde această reținere, Pamela?

Pamela își mușcă buzele.

- Nimic nu se întâmplă între noi așa cum ar trebui. E oare din cauza ta sau din cauza mea? Nu-mi dau seama, dar eu...

- Amândoi suntem de vină, o întrerupse el. Mi-a fost ciudă că-l țineai pe Holloway în rezervă. Iar tu nu reușeai să mă ierți pentru viața pe care am dus-o înainte de logodna noastră. Dar ăsta-i trecutul... S-a terminat acum. Ce ne mai desparte?

Da, Blake avea dreptate. Degeaba căuta, pentru că nu mai găsea nici un argument pe care să-l invoce.

- Nimic, triumfă el.

Pamela privi inelul minunat și din nou lacrimile îi umplură ochii.

- Cât e de frumos... murmură ea.

Dintr-o dată, începu să râdă printre lacrimi.

- Blake, l-ai pus pe degetul de la mâna dreaptă!

- N-are importanță. O să-l schimbi imediat.

- Imediat? repetă ea nehotărâtă. De ce imediat?

- Te așteaptă o altă surpriză, draga mea. Cred că e mai înțelept să te pregătesc... Ai remarcat printre invitați un bărbat cu părul alb? Un bărbat de vreo șaizeci de ani, foarte distins.

- Da, chiar așa... Stătea sub o umbrelă de soare și am fost uimită să remarc cravata pe care o purta în atmosfera relaxată a petrecerii...

- Este judecătorul Clark.

- Cel care trebuia să celebreze căsătoria noastră?

- Exact. Ai remarcat și că toți invitații mei sunt cei de pe lista pe care am făcut-o pentru căsătorie? Cu excepția părinților tăi, care nu așteaptă decât un telefon pentru a da fuga încoace.

- Blake, vrei să spui că…?

- Te-ai uitat în calendar de dimineață, draga mea? În ce zi suntem astăzi?

- Douăzeci iunie.

- Ziua căsătoriei noastre, nu?

Se îndepărtă și o privi, ținând-o de mâini.

- Îți vine atât de bine rochia asta... E mai frumoasă ca o rochie de mireasă!

Pamelei i se puse un mod în gât și nu mai putea să spună nimic.

- Toată lumea de jos e la curent cu planul tău?

- Nu. Cu excepția judecătorului Clark, bineînțeles. Și a unchiului Herb Muldaur.

Din nou, Pamela rămase nemișcată, stupefiată, neștiind dacă să râdă sau să plângă…

- Am senzația că trăiesc un basm, murmură ea în cele din urmă. Ești cu adevărat imprevizibil, Blake… Mă așteptam la orice, numai la asta nu.

- Miracolul este că ești aici... Spaima mea era să nu reușesc să te atrag aici.

Se uită la ceas.

- Să ne grăbim! Ar fi mai bine dacă ceremonia se va desfășura înainte de servirea dineului.

- Totul a fost pregătit? Chiar și dineul?

- Căsătoria noastră trebuie să fie un eveniment memorabil! Vei vedea că nimeni nu-l va uita!

Pamela izbucni în râs.

- Poți să fii sigur de asta! Nu se întâmplă în fiecare zi ca inaugurarea unei locuințe să se transforme într-o petrecere de nuntă!

O luă de mână și o trase spre scări.

- Şi acum, hai să ne căsătorim!

Pamela se împotrivi.

- Blake! Vrei să rămâi în pantaloni scurţi?

- O, Dumnezeule, nu! Aşteaptă-mă!

- În timpul ăsta, eu o să mă machiez un pic…

- Să te sărut mai întâi...

O luă din nou în braţe şi o sărută cu acelaşi foc care o tulbura întotdeauna. Îi răspunse cu tot trupul. După un sărut foarte lung, Blake se ridică şi o privi cu pasiune.

- Pamela, dragostea mea!

Pamela surâse, încântată.

- O, Blake! Eram atât de nefericită de dimineaţă! De unde era să ştiu ce mă aşteaptă?

Zâmbetul i se lărgi.

- Dar ştiu că viaţa alături de tine va fi plină de surprize şi că de acum înainte o să mă întreb mereu ce mai pui la cale...

Chipul lui Blake deveni grav.

- Trebuie să-mi promiţi că vei avea încredere în mine, draga mea. Întotdeauna.

- Dar…am.

- În mine şi în fidelitatea mea. Doar tu eşti stăpâna inimii mele şi voi face totul să nu te dezamăgesc.

Pamela deveni dintr-o dată neliniştită.

- Mi-e teamă să nu te dezamăgesc, mărturisi ea în șoaptă.

- Cum ar fi oare posibil acest lucru?

Pamela se uită la Blake cu o timiditate emoționantă.

- N-am... n-am nici un fel de experiență cu bărbații și nici în dragoste. Cu siguranță, o să mă consideri... foarte stângace.

Deveni purpurie la față. Blake o strâse tare în brațe.

- Ești adorabilă! Dac-ai ști cât de mult mă emoționează candoarea ta!

Îi dădu drumul.

- Acum trebuie însă să ne grăbim. Imaginează-ți că poate în timp ce noi discutăm, judecătorul Clark se gândește să-și ia la revedere de la invitați și să plece.

- Ar face asta?

- Nu, nu cred. Glumeam...

Blake făcu un gest cu mâna spre telefon:

- Te deranjează dacă te rog să-ți anunți părinții în timp ce eu mă îmbrac?

Pamela îl ascultă și peste zece minute coborau ținându-se de mână.

- Vreau să vă aduc la cunoștință un lucru important! spuse Blake cu o voce sonoră. Imediat ce vor sosi doamna și domnul Westbrook, judecătorul Clark va celebra căsătoria mea cu Pamela!

Bineînțeles, în primele clipe nimeni nu a luat în serios această declarație. Dar când invitații și-au dat seama că nu era vorba de o glumă, fiecare se grăbi să-i felicite călduros pe fericiții logodnici.

În scurt timp, se auzi soneria de la intrare și Pamela alergă să-și întâmpine părinții.

Ceremonia putea începe.

- Pamela, accepți să iei în căsătorie pe...

De emoție, Pamela nu mai auzea și nu mai vedea nimic… Era într-o altă lume în momentul în care rosti:

- Da, vreau.

Pamela îi strecură lui Blake verigheta pe deget și primi la rândul său inelul pe care își pierduse speranța că-l va mai purta vreodată...

Ceremonia era pe sfârșite când își făcu apariția mașina unui celebru furnizor de catering. Pe o masă instalată pe o scenă, doi chelneri au adus un tort de nuntă enorm, etajat și foarte decorat.

- Țineam neapărat, îi mărturisi Blake Pamelei. Fără tort, o nuntă nu e nuntă!

Blake se strâmbă.

- Și totuși, șuul cu cremă nu-mi place!

Pamela izbucni în râs.

- Te-ai ocupat de toate detaliile?

- Bineînțeles!

Era o vreme superbă. În grădină s-a servit caviar, somon afumat, pate de ficat, carne de vițel cu ciuperci. Șampania roz curgea în valuri și era o fericire generală. O petrecere pe care nici unul dintre participanți nu va putea s-o uite…

***

- Gata! exclamă Blake. Începeam să-mi pierd speranța că vor mai pleca toți!

Ultimii invitați plecau și, cu o îndemânare uimitoare, chelnerii strângeau mesele și adunau paharele împrăștiate peste tot. Peste cinci minute, după ce făcuseră să dispară ca printr-o magie orice urmă a petrecerii, plecară și ei.

- Cu greu ai putea crede că aici a avut loc o petrecere! spuse Pamela.

Blake o luă de mijloc.

- În sfârșit, suntem singuri...murmură el.

- Da, în sfârșit singuri, repetă ea.

Pentru că simțea cum o cuprinde neliniștea, Pamela căută să se liniștească ridicându-și privirile spre Blake, care o strânse și mai tare.

- Ce-ar fi să facem o baie? îi propuse el.

- Dar este noapte…

- Da… o să facem baie la miezul nopții. Nu e, sper, prima oară când auzi despre așa ceva?

- Bineînțeles... Doar că... am putea fi văzuți!

- Imposibil! Grădina e la adăpost de orice privire indiscretă.

Să înceapă noaptea nunții cu o baie la miezul nopții nu era foarte ortodox... dar Blake nu făcea nimic ca restul lumii și tocmai pentru asta îl iubea Pamela. În domeniul ăsta era gata să-l urmeze până la capătul lumii.

Începu așadar să se dezbrace. Blake era deja gol. Văzându-l, Pamela se întoarse, tulburată și jenată.

- Lasă-mă să te ajut, îi spuse el.

- Să știi că este prima oară când fac baie fără costum...

- Toate au un început.

- Nu m-am dezbrăcat niciodată în fața cuiva...

- Sunt soțul tău, draga mea.

O ajută cu îndemânare să-și scoată rochia.

- Pamela! Cât ești de frumoasă!

Lăsând la o parte orice urmă de rușine, Pamela se grăbi să se dezbrace complet și aruncă sandalele cât colo.

Blake o luă în brațe.

- Cât ești de frumoasă! îi spuse el din nou, emoționat.

Cu un geamăt înăbușit, Pamela se ghemui în brațele lui. Avea senzația că niciodată nu s-ar putea

sătura de mângâierile lui. Vroia să-i exploreze trupul centimetru cu centimetru, cu mâinile și cu buzele…

- Hai să facem repede baie, îi șopti Blake.

- Da, spuse Pamela fără entuziasm.

- Pamela!

Pamela zâmbi. Toată jena îi dispăruse... Era gata să se dăruiască total, trup și suflet. Toate inhibițiile sale dispăruseră ca prin farmec și ardea acum de dorința de a fi inițiată în secretele dragostei.

O luă de mână și intrară în apa călduță a piscinei. Se jucară mult timp, ca doi copii. Făcură valuri și se stropiră, apoi se strânseră nebunește în brațe după care se luptară cu voluptate să scape unul de celălalt.

Blake o luă fără eforturi în brațe și ieși cu ea din apă.

- Draga mea…

- Blake, dragostea mea…

O duse în camera cea mare de la etaj. Fereastra de la terasă era deschisă și și suprafața apei din piscină, luminată de o rază a lunii, se reflecta pe tavanul încăperii. Un vânticel ușor mișca perdelele.

Blake dădu la o parte cu o mână cuvertura și așeză pe pat dulcea sa povară.

- Lenjerie din satin! se minună Pamela.

- Nimic nu e prea frumos pentru noaptea nunții noastre, draga mea.

Cu o blândețe infinită, începu s-o mângâie. Stăpânea arta de a descoperi cele mai secrete cărări ale trupului ei, punctele ei cele mai sensibile...

- Blake, ia-mă, sunt a ta! exclamă la un moment dat Pamela, în culmea dorinței.

Apoi îi spuse cu patimă:

- Te iubesc atât de mult! Da, vreau să-ți aparțin în întregime!

- Și eu te iubesc, Pamela, o asigură el pe un ton serios.

Durerea o străbătu ca un fulger, dar nu dură decât o fracțiune de secundă și în brațele lui Blake, în ritmul său, atinseră împreună extazul.

- Îmi pare rău dacă te-a durut, spuse el un pic mai târziu.

Îmbrățișați, se odihneau acum. Ca răspuns, Pamela se lipi mai tare de el.

- Blake... șopti ea brusc. Ți se pare ridicol că am atât de puțină experiență? În ziua de azi, majoritatea femeilor....

Blake o întrerupse cu un sărut.

- Tu nu ești majoritatea, draga mea, din fericire! Nu ești conștientă de cadoul minunat pe care tocmai mi l-ai dăruit?

Închise ochii și continuă cu ardoare:

- Te iubesc, Pamela, te iubesc…

Pamela se ridică din pat și se duse în vârful picioarelor pe tereasă. Luna strălucea pe cerul de catifea neagră, luminând cu raze argintii grădina adormită.

Privirea Pamelei căzu pe diamantul care-i strălucea pe deget, și inima i se umplu de dragoste și de recunoștință. Era pentru prima oară când avea o asemenea trăire plenară și fericită.

- Pamela, o să răcești!

Blake veni lângă ea.

- E plăcut... E vară! spuse ea, sprijinindu-se de pieptul său.

- Ce faci aici? o întrebă el cu blândețe.

- Nu reușesc să adorm.

Blake o strânse în brațe.

- Trebuie să te odihnești. Avem multe de făcut mâine…

- Dar mâine este duminică!

- Nu-i un motiv. O să mergem să-ți aduci lucrurile.

- Poate să mai aștepte. Plătesc chiria pe trei luni înainte și tocmai am achitat-o…

- Mâine trebuie să facem bagajele.

- Bagajele?

- Da, pentru că luni plecăm în voiajul nostru de nuntă… în Mexic!

- Și abia acum îmi spui?

- Vroiam să fie o surpriză!

- Încă una?

Pamela se încruntă.

- Nu pot să plec, Blake. Serviciul meu…

- Am aranjat totul cu cei de la personal și am binecuvântarea unchiului meu.

- Uneori este folositor să fii nepotul președintelui-director general!

- Uneori…

O trase apoi încetișor spre patul lor imens.

- După cum vezi, ziua de mâine se anunță foarte încărcată. Trebuie să te odihnești, draga mea!

- Nu sunt deloc obosită, Blake.

Îl privea poznaș printre gene.

- Provocatoare mică ce ești!

În acea noapte, Pamela n-a dormit, iar lui Blake nu i-a trecut nici o secundă prin cap să pună geană pe geană.

Sfârșit